

春花句

พจนานุกรม
คำคม
จีนโบราณ
2

ทดลองอ่าน

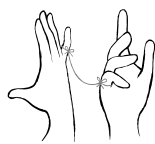
ทดลองอ่าน

เผิงไท่คือ 蓬萊客 เข็ม
พริกหอม แป๊ะ
พื้พ่รงกั 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดเกาลั่วเดินก็มีอาจขัดขวางการแต่งงานที่มีพระราชโองการลงมาได้ นางได้ร่วมใช้ชีวิตสามีภรรยา กับหลี่มู่แท้จริงเขาก็ดูแลนางอย่างดี ครอบครัวเขาก็เป็นมิตร รับนางเป็นคนในครอบครัว ไม่มีปัญหาแม่สามีหรือน้องสามีให้วุ่นวายใจ

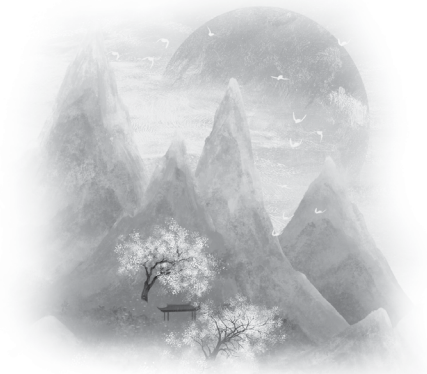
ทุกอย่างดูเหมือนดีไปเสียทั้งหมด ทว่านับแต่วันแต่งงานมาหลี่มู่กลับไม่ได้แตะต้องตัวนาง นางกลายเป็นภรรยาที่ไม่ผ่านการเข้าหอ! จนถึงกับสงสัย ที่แท้แล้วเขาวางแผนการทุกอย่างเพื่อให้ได้แต่งงานกับนางเพื่ออะไรกันแน่

อีกด้านหนึ่ง 'เซียวหย่งจยา' ที่เคยซากับสามีเสมอ ก็เริ่มตระหนักถึงสังกรรมชีวิต ที่ผ่านมามาตนเอาแต่ใจ ร้ายกาจกับสามีเกินไปจริงๆ เมื่อนางไม่คิดไปหึงหวงประชดประชันเขามาก กลับเห็นการเปลี่ยนแปลงของสามี ผู้บ่่างาน เหมือนคล้ายกับว่าเขาจะมีบางอย่างต่างไปจากเดิม

ความสัมพันธ์ของสามีภรรยาสองคู่สองวัยกำลังมาถึงจุดพลิกผันจะคู่บิดามารดาที่ใช้เวลาร่วมกันนับยี่สิบปีจะเปลี่ยนเป็นต่างคนต่างอยู่หรือไม่ คู่ลูกที่เพิ่งแต่งงาน แทนที่จะได้มีชีวิตอย่างคู่ข่าวใหม่ปลามัน กลับนอนแยกห่างกันเช่นนี้จะไปกันรอดหรือไม่ ทั้งยังมีการเตรียมพร้อมยกทัพขึ้นเหนืออีก เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไปนั้น ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ใครให้ท่านหม้อผ้าให้ข้า ท่านลงไป ไปนอนที่เดิมเถิด!"

หลี่มู่เง่งงัน "อาหมี่ เจ้าเป็นอะไรไป"

"ห้ามท่านเรียกข้าว่าอาหมี่!"

เกาลั่วเสินคิ้วขมวดแน่น ซึ่ไปยังตั้งที่นั่น "ลงไป!"

หลี่มู่หัวเราะแล้วยื่นมือมาที่นาง "โกรธเรื่องอะไรหรือ มานี่มา บอกให้ข้ารู้หน่อย"

เห็นเขาทำท่าจะโอบกอดตน เกาลั่วเสินโทสะพวยพุ่งขึ้นในใจ ตีมือเขาออกดังเพ็ยะ ลูกพรวดลงจากเตียงไป เดินไปยังหีบที่เก็บฟูกและผ้าหม้อแล้วเปิดออก หอบฟูกและผ้าหม้อออกมาโยนลงไปบนตั่งที่นั่น

"ท่านจะนอนหรือไม่นอน! ถ้าท่านไม่นอน เตียงก็ให้ท่านนอนไปแล้วกัน ข้าจะนอนตรงนี่เอง!" นางทำท่าจะขึ้นไปบนตั่ง

"ได้ๆ ข้านอน ข้าไปนอน..."

•

แนะนำตัวละคร

- * เกาลัดเวิน บุตรสาวสกุลเกา เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ เชี่ยวชาญเรื่องพิณและเชียว มีคู่หมั้นคือ คู่เจียนจือ นิสัยอ่อนโยน
- * หลี่มู่ ชื่อหม่ากอนอก ทหารหนุ่มเปี่ยมความสามารถ ที่มาจากตระกูลต่ำต้อย มีความสามารถด้านการรบ หมายปองเกาลัดเวิน
- * เกาเฉียว บิดาของเกาลัดเวิน เป็นขุนนางใหญ่ เสอหลักของราชวงศ์ไต้ ชื่อสัตย์ภักดีต่อราชสำนัก ด้วยชีวิต เป็นที่นับถือของขุนนางทั้งหลาย
- * เชียวหย่งจยา องค์หญิงใหญ่แห่งราชวงศ์ไต้ ภรรยาของเกาเฉียว มารดาของเกาลัดเวิน นิสัยเย่อหยิ่งตระหง เย็นชา ต่อสามี
- * อาถิง เด็กสาวอายุสิบสาม หลูซื่อรับเลี้ยงไว้ นับเป็นน้องสาวของหลี่มู่ นิสัยร่าเริงสดใส
- * หลูซื่อ มารดาของหลี่มู่ ตาบอด เป็นคนที่เข้าใจความคิด ผู้อื่น อ่อนโยน โอบอ้อมอารี

คำเรียกต่างๆ ในเรื่อง

คำเรียก

- * อาเหี้ยย
- * อาเหนียง/อาหุ่ม
- * ต้าซยง
- * อาซยง
- * อาเจี๋ย
- * อาเม่ย
- * อาตี้
- * อาเส่า
- * อาจยา
- * หลางจวิน

ความหมาย

- บิดา
- มารดา
- พี่ใหญ่
- พี่ชาย
- พี่สาว
- น้องสาว
- น้องชาย
- พี่สะใภ้
- แม่สามี
- คำที่ภรรยาใช้เรียกสามี
และใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไป
ในเชิงยกย่อง

42

เดินทางทางน้ำอยู่หลายวัน เมืองเจียนคังก็ปรากฏขึ้นมาไกลๆ
ตรงเบื้องหน้าแล้ว

เกาหลวนอยู่ที่ท่าเรือก่อนแล้ว รอรับเซียวหย่งจยากับเกาลั่วเลน
นับจากวันที่แต่งงานออกไปจนถึงวันนี้ที่กลับมา ช่วงเวลาระหว่างนั้น
ความจริงแล้วก็เป็นเวลาแค่ราวหนึ่งเดือนเท่านั้น แต่ในความรู้สึกของ
เกาลั่วเลนกลับเหมือนจากไปนานมาก

ขณะนางนั่งรถเข้าเมือง มองออกไปข้างนอกผ่านช่องหน้าต่าง
ทัศนียภาพบนท้องถนนที่คุ้นตาทำให้นางอดทอดถอนใจไม่ได้

ความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ยามแยกจากที่เกิดขึ้นมาเมื่อหลายวันก่อน
ค่อยๆ จืดจางไป... ถึงที่สุดแล้วในส่วนลึกของหัวใจนางยังคงเฝ้ารอคอย
ที่จะได้กลับมา

ไม่ว่าอย่างไรในที่สุดนางก็ได้กลับมาบ้านที่นางคุ้นเคยที่สุด ได้มา

ใช้ชีวิตกับบิดามารดาที่รักตนมากที่สุดอีกครั้ง

ก่อนหน้าวันนี้วันที่เกาลั่วเส้นออกเรือน เชี่ยวหย่งจยาก็กลับไป
เกาะไปลู่ในคืนนั้นเลย วันนี้พานุตรสาวกลับมาจากจังหวัดจิว เกาเฉียว
ทราบเรื่องแล้วก็ได้ฝากคำพูดมา บอกตนจะกลับมาจนเร็วหน่อย ให้
องค์หญิงใหญ่กลับไปจิว ร่วมกินอาหารกับบุตรสาวด้วยกันสักมื้อ

วันนี้เกาเฉียวกลับมาเร็วดังเช่นที่บอกไว้บิดากับบุตรสาวได้พบหน้ากัน
ต่างดีใจเป็นอย่างยิ่ง งานเลี้ยงในครอบครัวมีเรื่องราวความรักความผูกพัน
ให้พูดคุยกันไม่จบไม่สิ้น

หลังกินอาหารเสร็จเพิ่งจะยามซี* ฟ้ากลับมืดสนิทแล้ว เพราะยามนี้
เป็นช่วงเดือนสิบเอ็ด อยู่ข้างนอกรู้สึกได้ถึงความหนาวเย็น เชี่ยวหย่งจยาก็
กลับสั่งคนให้เตรียมรถจะกลับเกาะไปลู่ในคืนนี้เลย

เกาลั่วเส้นพยายามอ่อนนวล เกาเฉียวเองก็เอ่ยปากรั้งให้อยู่ก่อน
เชียวหย่งจยาก็ฝันใจอยู่ต่อคืนหนึ่ง เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นจะเดินทางออกจากเมือง
จึงถามเกาลั่วเส้นว่าจะอยู่ที่ใด

ทางหนึ่งคือบิดา ทางหนึ่งคือมารดา ทั้งสองทางเกาลั่วเส้นล้วน
ไม่อาจตัดใจ จิตใจพลันหอยเหงาเศร้าซึม

ความปีติยินดีที่ได้กลับมาบ้านก่อนหน้านี้ ในยามนี้ได้อันตราย
ไปหมดสิ้นแล้ว

เกาลั่วเส้นยืนอยู่ที่นั่น นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

อาจวิ่มองนาง สีหน้าก็ดูเศร้าใจมิต่างกัน

เกาเฉียวลงเอยอยู่ชั่วขณะ แล้วเดินเข้าไปกล่าวกับเชียวหย่งจยาคือ
"อาลัย เจ้ามากับข้า"

* ยามซี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

เซียวหย่งจยามองเงาด้านหลังของสามี ในที่สุดก็สาวเท้าตามไป ทั้งสองเข้าไปในห้องก่อนหลังตามลำดับ

"มีเรื่องอะไร" เซียวหย่งจยามเสียงเย็น

"ข้ารู้ว่าเจ้าเอื่อมระอาข้าเป็นที่สุด เดิมก็ไม่คิดจะบีบบังคับเจ้าให้ ผื่นใจอยู่กับข้า แต่อามีออกเรือนไป เพิ่งกลับมาบ้าน เจ้าก็อยู่ที่นี้ด้วย จะได้อะไรหรือไม่"

ในน้ำเสียงของเกาเจียวเจ็การวิงวอนขอร้องอยู่จางๆ รวมทั้ง มีความสนใจอยู่หลายส่วน

เซียวหย่งจยาสบประสานสายตากับเขาอยู่ชั่วขณะ ในที่สุดสีหน้าก็ ค่อยๆ ผ่อนคลายลงมา

"ก็ได้ ข้าจะทำเพื่อบุตรสาว"

เกาเจียวสีหน้าโล่งอก ยิ้มน้อยๆ "ขอบใจเจ้ามาก ถ้าข้ามีตรงใดที่ทำให้เจ้าไม่พอใจ เจ้าก็พูดออกมาได้เลย หากข้าแก้ไขได้ก็จะแก้ไข เวลานี้ อามีโตแล้วไม่เหมือนเมื่อก่อน ข้าก็ไม่อยากให้เป็นเพราะเจ้าข้า ไม่ปรองดองทำให้นางที่อยู่ตรงกลางต้องลำบากใจ"

เซียวหย่งจยามองสามีที่ยืนอยู่ตรงหน้า มุมปากสีแดงเข้มแน่น เข้มจนเกิดเป็นริ้วรอยแห่งความตื้ออั้นขึ้นมาเส้นหนึ่ง ฉับพลันนั้นคล้ายมีความเศร้าเสียใจผุดขึ้นมาในส่วนลึกของดวงตา แต่พริบตาเดียวก็ เลือนหายไป

"ไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้แล้ว" นางยิ้มจางๆ "ข้าเข้าใจความหมายของท่าน ข้าอยู่ต่อก็แล้วกัน"

นางหมุนตัวจะเดินจากไป แต่ถูกเกาเจียวเรียกไว้อีก "อามี ออกเรือนแล้ว ข้าเองก็ไม่สะดวกจะถามเรื่องความสัมพันธ์ของพวกนาง

สามีภรรยา เจ้าใกล้ชิดกับนาง นางได้เอ่ยกับเจ้าหรือไม่ว่าหลิมู่ปฏิบัติ
ต่อนางเช่นไร"

เซียวหย่งจยานึกถึงเรื่องบางอย่างในห้องหอของบุตรสาวกับหลิมู่ที่
อาจวิเล่าให้ตนฟังก็ขมวดหัวคิ้ว

"เขาได้แต่งบุตรสาวเข้าเป็นภรรยา ถือเป็นบุญวาสนาที่เขาสั่งสมมา
แต่ชาติก่อน มีหรือจะกล้าไม่ดีกับนาง"

เกาเจียวถอนหายใจออกมาครั้งหนึ่ง แล้วพยักหน้า

"อาหมีได้บอกหรือไม่ว่ากลับมาจะอยู่นานเพียงใด"

"ขอมไม่กลับไปอีกแล้ว!" เซียวหย่งจยากล่าวเสียงเยียบเย็น "คิดจะให้
บุตรสาวเข้าเป็นคนสกุลหลี่ก็ต้องดูว่าคนสกุลหลี่ผู้นั้นมีวาสนานี้หรือไม่!"

เกาเจียวเผยสีหน้าซับซ้อนอ่านไม่ออก เขานิ่งเงยบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อน
หมุนตัวซ้ำๆ เดินออกไป

ในที่สุดมารดาก็ยอมอยู่ต่อ ตอนกลางคืนบิดาก็ไม่ได้ไปนอนที่
ห้องหนึ่งสี่อีก

ที่แท้หลังพวกท่านปิดประตูแล้วเป็นเช่นไร เกาลั่วเสินก็ไม่อาจรู้ได้
แต่อย่างน้อยตอนกลางวันมองจากภายนอกความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง
ก็ดูผ่อนคลายกว่าแต่ก่อนมาก

เรื่องนี้ทำให้เกาลั่วเสินรู้สึกปลื้มปีติยินดีขึ้นมาจางๆ แต่ส่วนลึก
ในใจของนางกลับยังไม่รู้สึกโล่งใจและไม่ได้มีความสุขอย่างแท้จริง

กลับเป็นช่วงวันเวลาที่อยู่บ้านสกุลหลี่...นอกจากยามเผชิญหน้ากับ
หลิมู่ที่ทำให้นางรู้สึกไม่สบายไปทั่วร่างแล้ว ขอเพียงหลิมู่ไม่อยู่ ตอนอยู่
กับหลู่ซื่อและอาอิง เกาลั่วเสินกลับรู้สึกว่าเป็นช่วงเวลาที่ตนเองผ่อนคลาย

อย่างที่สุด

เหตุการณ์จากเรื่องที่สกุลเกาแตงบุตรสาว จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่สลายไปหมด ยังคงเป็นหัวข้อวิพากษ์วิจารณ์ลับหลังของตระกูลสูงศักดิ์ในเจียนคัง

เซียวหย่งจยารู้อยู่แกล้งใจดีจึงไม่ได้ตั้งใจแพรงพรายข่าวที่บุตรสาวถูกนางรับตัวกลับมาจากจิงโจ้วออกไป เกาลั่วเดินยังไม่เป็นฝ่ายออกไปคบค้าสมาคม ทุกวันเพียงอยู่ในจวน ใช้ชีวิตอยู่ในห้องอย่างสงบ

ใช้ชีวิตเช่นนี้อยู่หลายวัน ฮ่องเต้ซิงผิงคงจะทราบว่านางกลับมาเจียนคังแล้วจึงมอบหมายให้คนในวังนำผลไม้สดสองตะกร้ากับใบชาหวาหยาง* แผ่นหนึ่งซึ่งเป็นเครื่องบรรณาการจากทางใต้ส่งมาให้นาง

หวาหยางทำใบชาบรรณาการชั้นเลิศ แต่ชาแผ่นที่ทำขึ้นต้องดื่มตอนสดใหม่ ถ้าทิ้งไว้นานรสชาติก็จะเสียไป

ประจวบเหมาะกับเมื่อคืนหิมะแรกของปีนี้ได้ตกลงมาในเมืองเจียนคัง หิมะละเอียดโปรยปราย ณ จีนหลิง** เสียงดังซ่าๆ โปรยปรายลงมาเบาๆ ปลิวลอดเข้าในช่องม่าน นี่ไม่เหมือนกับทัศนียภาพทางเหนือที่เกาลั่วเดินเคยอ่านเมื่อตอนเด็กและคอยไฝ่ฝันหาอย่าง 'ชั้นน้ำแข็งทับถมเท้ายอดเขา หิมะโปรยปรายไปพันหลี่*** ถึงอย่างนั้นบนกิ่งเหมยก็ยังคงมีหิมะแรกเกาะติดอยู่ชั้นหนึ่ง

เกาลั่วเดินรวบรวมหิมะมาเล็กน้อยแล้วทิ้งไว้ทั้งคืน ได้นำหิมะมาครึ่งโถ ช่วงบ่ายวันนั้นก็เชิญเซียวหย่งจยามาที่กระท่อมหิมะ ลงมือต้มชาด้วยตนเอง แม่ลูกร่วมดื่มชากัน

* หวาหยาง เป็นชื่อดินแดนทางใต้ของภูเขาชว่วชาน บริเวณมณฑลเสฉวน ฉงชิ่ง ยูนนานในปัจจุบัน

** จีนหลิง อีกชื่อหนึ่งของเมืองเจียนคังหรือหนานจิงในปัจจุบัน

*** ชื่อความจากบทกวี 'เรียกวิญญาณ (招魂)' ของซวีหยวนกวีเอกในสมัยจั้นกั๋ว

ข้างนอกเต็มไปด้วยพุ่มหิมะสีขาว ในกระท่อมมีเตาไฟอุ่นดูจ
ฤดูใบไม้ผลิ เชี่ยวหย่องจายากิ่งนั่งกิ่งนอนอิงหมอนนุ่มใบหนึ่งบนตั่งด้วย
ท่าทางสบายๆ คิ้วดำริมฝีปากแดง ดวงตามองบุตรสาวตม้มา

เกาลัวเดินล้างมือพลางม้วนแขนเสื้อขึ้นเผยข้อมือขาวผ่องออกมา
นางหยิบมีดเงินหันแผ่นซาออกมาหนึ่งชิ้นเล็กใส่ลงไปใ้ในถ้วยเล็กใบหนึ่ง
ใช้ครกบดซ้าๆ ให้ละเอียด รอน้ำหิมะเริ่มเดือด มีฟองอากาศเล็กๆ ผุดขึ้นมา
ก็เอาใบซาใส่ลงไป ค่อยๆ เติมซ้ผึ้งหอม รอให้เย็นลงเล็กน้อยก็หยดน้ำค้าง
หวานลงไปหลายหยด สุดท้ายจึงตักใส่ถ้วยชชา ยกมาตรงหน้าเชี่ยวหย่องจายา
ด้วยตนเอง นางยิ้มบอก "อาเหเนียง เชิญดื่ม"

เชี่ยวหย่องจายารับมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม หลับตาสูดดมกลิ่นแล้ว
จิบเบาๆ คำหนึ่งพลางเอ่ยชม "ดื่มได้ดียิ่ง รสชาติไม่ด้อยไปกว่าน้ำชาที่
อาเหเนียงเคยดื่มในวังเมื่อสมัยก่อนตอนยังไม่ออกเรือนที่มีผู้มากประสพการณ์
ด้านชาเป็นผู้ดื่ม"

เกาลัวเดินยกถ้วยของตนขึ้นมาดื่มคำหนึ่ง นางยิ้มแล้วบอก "อาเหเนียง
เล่าให้ลูกฟังหน่อยได้หรือไม่ ตอนนั้นท่านแต่งให้อาเหเนียงได้อย่างไร"

เชี่ยวหย่องจายาชะงัก ปรายตามองบุตรสาวแวบหนึ่ง รอยยิ้มบน
ใบหน้ายังคงอยู่ แต่กลับเอ่ยว่า "เรื่องนี้มีอันใดให้พูดถึงกัน ตั้งปีมาแล้ว
อาเหเนียงดื่มไปหมดสิ้นแล้ว"

เกาลัวเดินวางถ้วยชาลงซ้าๆ มองจ้องมารดาเขม็ง

"อาเหเนียง ลูกอยากรู้มาตั้งนานแล้ว เหตุใดท่านกับอาเหเนียงถึง
กลายเป็นเช่นที่เป็นอยู่ในเวลานี้ไปได้ ลูกถามอาห่มวดตั้งไม่รู้กี่ครั้ง นางเพียง
บอกไม่รู้ ลูกรู้ว่านางรู้ ทว่าไม่ยอมบอกลูกเท่านั้น... สวีชื่อลูกกับชื่ออุฟูเหริน
มีความสัมพันธ์ต่อกันไม่ตี นั่นเพราะสวีชื่ออุรุบอน ฟูเหรินไม่ชอบ ตรงกันข้าม

อาเหี้ยยเป็นคนดี หลายปีมานี้ข้างกายยังไม่มีสตรีอื่นแม้ครึ่งคน ทั้งตั้งอกตั้งใจทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยเพื่อบ้านเมือง ลูกเห็นแล้วปวดใจยิ่งนัก อาเหี้ยย ที่แท้แล้วเพราะเหตุใดท่านจึงไม่ชอบอาเหี้ยยกันแน่"

เกาลัวเดินหันไปทางมารดา ในที่สุดก็ถามคำถามที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจมานานนี้ออกมา

รอยยิ้มบนใบหน้าเซียวหย่งจยาค่อยๆ เลือนหายไป นางนั่งตัวตรงขึ้นมา วางถ้วยชาลง

"อาหมี วันนี้เจ้าเชิญอาเหี้ยยมาดื่มชา ที่แท้ก็เพราะเรื่องนี้?" นางเอ่ยยิ้มๆ "อาเหี้ยยของเจ้าเป็นคนดี แต่อาเหี้ยยชอบออกกับเจ้าไว้ อยู่กับเขามานานหลายปีเพียงนี้ มีเพียงเรื่องเดียวที่อาเหี้ยยไม่เคยนึกเสียใจ... นั่นก็คือการให้กำเนิดเจ้า ขอเพียงต่อไปเจ้ามีชีวิตที่ดี ไม่ว่าเรื่องใดอาเหี้ยยก็ยอมทำทั้งนั้น"

เซียวหย่งจยายกถ้วยชาขึ้นมาอีกครั้ง หลบตาลง เป่าใบชาสีเซียวที่ลอยอยู่ในนั้นเบาๆ พลางส่งยิ้มให้บุตรสาว

"ถ้าเจ้ายังถามเรื่องนี้อีก อาเหี้ยยก็จะไปแล้ว"

ทั้งที่หัวข้อสนทนาวนเวียนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเกาลัวเดินมานานมาก แต่นางเพิ่งจะเริ่มต้นเอ่ยก็ถูกมารดาตัดบทเสียแล้ว

เกาลัวเดินจำต้องเก็บคำพูดกลับคืน

ช่วงบ่ายผ่านไป หิมะหยุดตกแล้ว

เมื่อคืนรวมกับช่วงบ่ายของวันนี้ บนพื้นลานก็มีหิมะสีขาวทับถมเป็นชั้นบางๆ ชั้นหนึ่ง

ช่วงเย็นเกาลัวเดินนั่งอยู่ข้างหน้าต่างด้านใต้ที่เปิดอ้าอยู่ครึ่งหนึ่ง

คัดอักษรจากภาพอักษรที่ลอกลายมาจากจารึกหินแผ่นหนึ่ง

อิงเถากับสาวใช้อายุค่อนข้างน้อยหลายคนวิ่งไปที่ลาน ช่วยกัน
ปั้นตุ๊กตาทิมะตัวเล็ก เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นไม่ขาดหู

ความหนาวเย็นบางๆ สอดแทรกเข้ามาทางหน้าต่าง หลังนั่งนานๆ
ปลายนิ้วเกาผิวเส้นที่กุ่มพูกันอยู่ก็เริ่มรู้สึกหนาวเย็นขึ้นมา

เกาผิวเส้นวางพูกันลง นางเป่าลมร้อนออกจากปากพลางเอามือถูๆ กัน
ฉวยส่งปลอกอุ่นมือชนจึงจอกขาวมาให้อันหนึ่ง

เกาผิวเส้นซุกมือทั้งสองข้างไว้ข้างในบอกฉวยปิดหน้าต่าง
นางยังคงนั่งอยู่ที่นั่นมองเงาร่างเหล่าสาวใช้ที่วิ่งเล่นสนุกไปมาอยู่ใต้กิ่งไม้
ที่มีหิมะเกาะอยู่ แล้วก็เริ่มใจลอย

'ขอเพียงต่อไปเจ้ามีชีวิตที่ดี ไม่ว่าเรื่องใดอาเหนียงก็ยอมทำทั้งนั้น'

คำพูดที่มารดาพูดออกมาเมื่อช่วงบ่ายประโยคนั้นทำให้นางอดที่จะ
นึกถึงหล่มขึ้นมาไม่ได้

ครั้นนึกถึงหล่มก็เสียดใจไม่ได้ที่นางจะนึกถึงภาพเหตุการณ์ตอน
ทั้งสองอยู่ด้วยกันในคืนก่อนเขาจะออกเดินทาง...รวมทั้งคำพูดที่เขาพูด
กับนาง

นางยอมไม่ปรารถนาให้เขาแพ้ศึก

นอกจากนี้ในจิตใจสำนึกของนาง นางรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าคนเช่นเขา
จะต้องได้รับชัยชนะจากการทำศึกแน่นอน

นี่เป็นलगสังหรณ์อย่างหนึ่ง ไม่มีเหตุผลอื่นใด

นางไม่รู้ว่าเวลานี้เขานำทัพไปถึงที่ใดแล้ว ทั้งสถานการณ์การสู้รบ
เป็นอย่างไรบ้าง

ระหว่างที่เกาผิวเส้นกำลังจิตใจล่องลอยอยู่นั้น พลันได้ยินด้านนอก

เอ่ยขึ้น "ลิว่หลวงมาแล้ว"

เกาล้วเดินหันหน้าไป เห็นเกาหวนกระที่บทำหลายครั้งอยู่นอก
กรณีประตูให้เลนหิมะที่ติดรองเท้าหลุดออก แล้วเรียกออกมาคำหนึ่ง
"อาเจีย"

เขาก้าวข้ามกรณีประตูเข้ามาแล้ว นางก็คลี่ยิ้มลุกขึ้นมาต้อนรับ
เกาหวนโบกมือบอกนางให้นั่งอยู่ที่นั่น ส่วนตนเองเดินเข้ามานั่ง
ตรงข้ามนาง ชะงอกหน้ามาดูกระดาษที่นางคัดอักษรไว้ ชมนางว่า
"ท่านเขียนอักษรได้ดี กระทั่งบุรุษก็เทียบไม่ได้"

เกาล้วเดินหัวเราะบอกขงซู่ให้ยกน้ำชากับของว่างมา ทั้งสอง
สนทนาสัพเพหระกันหลายคำ

ตั้งแต่เล็กจนโตเกาหวนเป็นคนที่ถ้ามีเรื่องอะไรก็จะเขียนอยู่บน
ใบหน้าทั้งหมด เกาล้วเดินมองออกว่าเขาจิตใจไม่สงบ มีเรื่องครุ่นคิด
ภายในใจ

หลายวันที่กลับมานางก็รู้สึกเช่นนี้มาโดยตลอด พลันอดนึกถึงลูชิวหรง
ไม่ได้

หลังจากกลับมานางก็ได้ทราบข่าวของลูชิวหรง

หลังจากตนเองไปจึงใจได้ไม่นาน ลูชิวหรงก็ต้องทำตามการ
จัดการของลู่กวาง แต่งไปตระกูลขุนนางอีกตระกูลหนึ่ง สกุลนั้นกับสกุลเกา
แต่โรมาก็เป็นอริต่อกัน

เกาหวนแม้จะยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องความรักระหว่างชายหญิง
สักเท่าใด แต่กับลูชิวหรงก็รู้จักกันมาแต่เล็ก แต่โรมาความสัมพันธ์ที่มี
ต่อกันก็ไม่เลว ทว่าชาตินี้เรื่องของคนทั้งสองก็ไม่มีทางเป็นไปได้แล้ว

เกาล้วเดินได้ยินขานนี้แล้วก็รู้สึกเศร้าใจ

ไม่ว่าจะเป็นตนเองหรือผู้อื่นหรือ ล้วนไม่อาจตัดสินใจเรื่องการ
แต่งงานเองได้

นี่อาจจะเป็นชะตากรรมที่ถูกกำหนดมาตั้งแต่เกิดของพวกนาง
หญิงสาวในตระกูลขุนนางที่มีชาติกำเนิดสูงส่ง ภายนอกดูสวยสง่างาม
ชีวิตความเป็นอยู่สุขสบาย ไม่ต้องกังวลเรื่องเสื้อผ้าอาหารการกินเหล่านี้
ในใจของเกาหลวนอาจกำลังกลัดกลุ้มเพราะเรื่องนี้อยู่

เกาลั่วเดินลงเลอยู่ชั่วขณะ กำลังคิดจะเอ่ยปากปลอบโยนเขา
เกาหลวนกลับสั่งสาวใช้ให้ออกไป เอ่ยว่า "อาเจีย ข้าอยากไปเจียงเปย
ท่านช่วยข้าได้หรือไม่"

เกาลั่วเดินตะลึงงัน มองหน้าเขา

"หลี่มู่กำลังทหารที่ประสมประเสกั้นหกพันนายไปทำศึกกับกองทัพ
สิบหมื่นนายของหยวนเจีย สามพันนายเป็นกองกำลังทหารองครักษ์
พิทักษ์เมืองหลวงและวังหลวง อีกสามพันนายเป็นกำลังทหารของท่านลุงรอง
ซึ่งไม่แน่ว่าจะฟังคำสั่งจากเขา การศึกครั้งนี้ต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน
สงสัย ข้าแม้จะแค้นเขาที่บีบบังคับแต่งท่านเป็นภรรยา แต่เขาก็นับเป็น
ผู้กล้าคนหนึ่ง ข้าไม่อยากเห็นเขาต้องเอาชีวิตไปทิ้งอย่างเสียเปล่าเช่นนี้"

เขาหันไปมองข้างหลังแวบหนึ่ง แล้วขยับเข้ามาใกล้

"ข้าขโมยตราสั่งการทหารของท่านลุงรองมา สามารถโยกย้าย
กองกำลังทหารสองหมื่นนายที่กวางหลิงไปช่วยหนูนั่นเองได้ ข้าต้องข้าม
แม่น้ำอย่างเร่งด่วน เพียงแต่ท่านลุงเฝ้ามองข้าอย่างใกล้ชิด พอข้าออกไป
เกาหลี่ก็คอยจับตามองข้า ข้าสลัดเขาไม่หลุด! อาเจีย ท่านช่วยข้าข้ามแม่น้ำเถิด
ถ้าสามารถช่วยเขาได้อีกแรง รอเขากลับมาข้าก็จะเอ่ยปากให้เขายอมหย่า
กับท่านโดยดี เช่นนี้...ทั้งเป็นการตอบแทนบุญคุณที่เขามีต่อข้า อาเจียเองก็

สามารถหาคู่ครองที่ดีใหม่ได้ อาเจีย ท่านช่วยข้าเถอะ!"

เกาลัวเดินอึ้งตะลึงแล้ว ในสมองพลันปรากฏภาพเหตุการณ์ตอน ทั้งสองอยู่ด้วยกันในคืนก่อนหลี่มู่จะออกเดินทางขึ้นมาอีกครั้ง

ท่าทางของหลี่มู่ในยามนั้น รวมกับคำพูดที่เขาพูดกับนางเหล่านั้น ทำให้นางยากจะจินตนาการถึงสิ่งที่เขากำลังเผชิญว่าจะเป็นการทำศึก เช่นนี้ได้

"อาเจีย หากข้ายังไม่ไปอีก เกรงว่าจะถูกจับได้ เช่นนั้นก็ไม่มี โอกาสแล้ว..."

เกาหวนจับหัวใจหล่ของนางพลางเขย่าไม่หยุด สีหน้ามีแววร้อนใจ จับพลันมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นมาที่นอกประตูอีกครั้ง

เกาลัวเดินหันหน้าไปอีกหน เห็นเกาอื่นปรากฏตัวขึ้นที่นอกธรณีประตู

เขาสองมือโพล่หลัง มองมาที่เกาหวน คิ้วองอาจผึ่งผายสองข้าง ขมวดมุ่น "ลิวกลาง คืนสิ่งของมาเถิด ท่านลุงมีคำสั่งให้กักบริเวณเจ้า ห้ามออกข้างนอกแม้เพียงครึ่งก้าว จนกว่าเจ้าจะสำนึกผิดและปรับปรุง ตัวใหม่!"

43

เกาหวนหน้ามอยคอตก ถูกเกาอื่นคุมตัวไปแล้ว

หลังจากพี่ชายน้องชายจากไป เกาลัวเดินก็ทนนั่งเฉยไม่ได้แล้ว
จิตใจนางสับสนว่าอุ่นไปหมด รีบลุกออกมา กระทั่งมาถึงเบื้องหน้า
เซียวหย่งจยา

ใกล้จะถึงวันเช่นไหว้เทพเจ้าในเดือนสิบสอง วันนั้นผู้คนจะทำการ
เช่นไหว้ดวงสรวงเทพเจ้าต่างๆ และบรรพบุรุษ ถือเป็นเทศกาลสำคัญ
เทศกาลหนึ่งของปี

เซียวหย่งจยากำลังหาหรือเรื่องการเช่นไหว้ต่างๆ กับพวกอาจี้และ
หญิงสูงวัยอยู่ ครั้นเห็นเกาลัวเดินพรวดพราดเข้ามาจึงถามนางว่ามีเรื่องอะไร

"อาเหียง หลีมูไปครั้งนี้ เกรงว่าร้ายมากกว่าดี ท่านน่าจะรู้ เพราะ
เหตุใดก่อนหน้านี้ยามอยู่ต่อหน้าลูก ท่านจึงไม่เคยเอ่ยถึงแม้ครั้งคำ"

ในห้องเสียบงันลงทันที เหล่าหญิงรับใช้สูงวัยในห้องต่างหันมามอง

เกาลัวเดิน

อาจวีรีบก้าวเข้ามาตึงแขนเกาลัวเดินไว้ กล่าวยิ้มๆ "องค์หญิงใหญ่กำลังยุ่ง ไม่สู้แม่นางน้อยออกไปก่อน..."

เกาลัวเดินบัดมืออาจวีออก มองไปที่มารดา

เซียวหย่งจายายนหัวคิ้ว แสดงท่าทีให้ทุกคนออกไปก่อน

"ใช่ อาเหนียงรู้ตั้งแต่แรกแล้ว เพียงแต่เห็นว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเจ้ามากนัก จึงยังไม่ได้บอกให้เจ้ารู้ มีอะไรหรือ"

นางมองประเมินบุตรสาว เลิกคิ้วถาม

เกาลัวเดินมองท่าทางอันเฉยเมยของมารดา นางพลันเข้าใจทุกอย่างขึ้นมา

"อาเหนียง วันนั้นท่านรับลูกกลับมาเจียนคัง ท่านไม่คิดจะให้ลูกกลับไปอีกแล้วใช่ไหม"

"ใช่" น้ำเสียงของเซียวหย่งจายายังคงเฉยเมย "ครอบครัวเช่นนั้น ในเมื่อเจ้ากลับมาแล้ว ไปต้องย้อนกลับไปอีก"

เกาลัวเดินมองจ้องมารดา นางนั่งเงิบไปนาน แล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ "ถ้าหลี่มู่ตายในการทำศึกครั้งนี้ ลูกก็รั้งอยู่ที่บ้านได้อย่างชอบด้วยเหตุผล แต่ถ้าเขาโชครืดรอดมาได้ก็ต้องซื้อเสียงเกียรติยศเหม็นฉาวโช่ ถึงตอนนั้นอำนาจชี้เป็นชี้ตายก็อยู่ที่คำพูดเพียงประโยคเดียวของพวกเขาท่านเท่านั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการตัดขาดจากเขาเลย...อาเหนียง ที่ลูกพูดมาถูกต้องหรือไม่"

เซียวหย่งจายาตะลึงงัน สีหน้ามีประกายโทสะปรากฏขึ้นมาจางๆทันที

"อาหมี่ อาเหนียงไม่รู้เลยจริงๆ ว่าในสมองของเจ้าคิดอะไรอยู่กันแน่"

ไม่พูดถึงว่าตอนนั้นเจ้าถูกบังคับให้ต้องลดตัวไปแต่งงาน ยังเพราะหลี่มู่
 ผู้นี้เข้ามาสอดแทรก สกุกเกาสกุกลู่สองบ้านจึงแตกร้าง เจ้าต้องสูญเสีย
 วาสนาที่ดีไป สกุกเกาต้องอับอายขายหน้าเพียงนี้ หากพูดถึงเรื่องที่ว่าเจ้า
 แต่งไป นั่นก็เพิ่งเป็นเวลาแค่เดือนเดียว เหตุใดวันนั้นอาเหนียงไปรับเจ้า
 เจ้าถึงได้บอกปัด มาบัดนี้ผลออกมาเช่นนี้ มีอันใดไม่ดีเล่า หรือเจ้ายัง
 คิดจะกลับไป? กลับไปทำอะไร สวมเสื้อหยาบกระโปรงเนื้อเลว อยู่บ้าน
 มุงกระเบื้องในตรอกซอมซ่อ ปีนด้ายถึงชั้นเสียดสีจนมือแตก เพียงเพื่อจะ
 แลกกับคำว่า 'แม่บ้านแม่เรือน' ที่น่าขันเช่นนั้นหรือ"

เซียวหย่งจยาแค้นเสียงฮี้

"ใช่ว่าพวกเราบีบบังคับเขาให้มาถึงจุดนี้ เป็นเขาที่เดินเข้ามา
 หาความตายเอง! เขาเป็นฝ่ายทำร้ายเจ้าก่อน จากนั้นก็ปฏิเสธความหวังดี
 ในการโยกย้ายของบิดาเจ้า ทุกอย่างเขาเป็นคนหาเรื่องใส่ตนเอง! เวลา
 นี้เจ้ากลับมาแล้ว ใยต้องใส่ใจวันหน้าว่าเขาจะเป็นหรือตาย อย่างไรเสีย
 อาเหนียงก็ไม่ให้เจ้ากลับไปสถานที่แห่งนั้นอีกแล้ว!"

เกาลิ้วเดินมองมารดาหนึ่ง ในดวงตาค่อยๆ มีประกายวิบวับของ
 หยาดน้ำตาผุดขึ้นมา

เซียวหย่งจยาเห็นบุตรสาวถึงกับหลังน้ำตาก็เดือดเป็นฟืนเป็นไฟ
 ขึ้นมาทันที

"เป็นอะไรไป หรือเจ้าคิดจะทิ้งบ้านสกุกเกา กอดความคิดเหลวไหล
 ที่ว่าชั่วชีวิตมีเพียงสามีเดียว กลับไปจิงโจวปรนนิบัติรับใช้คนบ้านนั้น
 อาเหนียงไม่อนุญาตเด็ดขาด! นับแต่วันนี้เจ้าต้องอยู่แต่ในจวน ไม่ว่าที่ใด
 ก็ห้ามไป! ถ้าให้อาเหนียงรู้ว่าเจ้าแอบติดต่อกับบ้านสกุกเกาหลี่นั้น อย่าโทษ
 อาเหนียงว่าไม่เกรงใจคนบ้านสกุกเกาหลี่!"

หยาดน้ำในดวงตาเกล้าวเลินพลันร่วงหล่นลงมา นางเซ็ดน้ำตา
 สิ้นศิริชะ

"อาเหเนียง ท่านผิดแล้ว เป็นเช่นที่ท่านพูด ลูกแต่งไปสกุลหลี่
 เป็นเวลาเพียงแค่วันเดียว คนสกุลหลี่ดีต่อลูกเพียงใดก็ไม่มีทางเทียบได้กับ
 บุญคุณของบิดามารดาที่ให้กำเนิดเลี้ยงดูมา ก่อนหน้านี้ที่ลูกแต่งไปก็ด้วย
 ถูกบีบบังคับ เวลานี้ถ้าพวกท่านสามารถพาลูกกลับมาได้ เพราะเหตุใด
 ลูกจะไม่ยินยอม ลูกเพียงแต่ไม่เข้าใจ ตอนนั้นที่ลูกแต่งไป พวกท่านเป็น
 คนจัดการทั้งหมด เรื่องจวนตัวแล้วลูกถึงได้รู้ เวลานี้ลูกกลับมาแล้ว
 ก่อนจะจัดการเรื่องราวต่างๆ พวกท่านก็ไม่บอกให้ลูกรู้ก่อนแม้ครั้งคำ
 ในสายตาของอาเหี้ยอาเหเนียง อาหมีเป็นตัวอะไรกัน ครั้งที่อาเหเนียง
 มารับลูก ถ้าท่านพูดให้ลูกเข้าใจก่อน ให้ลูกได้บอกกล่าวมารดาของหลี่มู่
 ทราบก่อนสักคำ เหตุใดจะไม่ได้เล่า ด้วยอำนาจของสกุลเกล้าวแล้ว การที่
 พวกท่านจะพาลูกกลับมานั้นช่างง่ายดายยิ่ง หรือว่านางจะใช้การฆ่าตัวตาย
 มาบีบบังคับไม่ปล่อยตัวลูกมา"

เซี่ยวหย่งจายจนด้วยคำพูดไปทันที นางตอบไม่ได้ เห็นบุตรสาว
 เซ็ดน้ำตาไม่หยุด น้ำตาร่วงเผาะๆ ตามแก้มลงมาราวไข่มุกขาดสาย
 เพราะไม่เคยเห็นบุตรสาวเสียใจเช่นนี้มาก่อน นางจึงลนลานขึ้นมาทันที

"อาหมี...อาเหเนียงไม่รู้จริงๆ ว่าความโกรธของเจ้ามาจากที่ใด ทุกอย่าง
 ที่อาเหเนียงทำ หรือไม่ใช่เพราะหวังดีต่อเจ้า..."

นางเดินเข้ามาหาเกล้าวเลิน ยืนมือมาคิดจะโอบกอดบุตรสาวเอาไว้
 เกล้าวเลินกลับหลังหัน เขามือปิดหน้าเดินออกไปท่ามกลางสายตา
 ที่มองมาด้วยความประหลาดใจของพวกอาจิวี่ที่รออยู่นอกประตู เกล้าวเลิน
 วิ่งกลับไปห้องของตนเองแล้วปิดประตู โถมตัวลงบนหมอน หลับตา

ปล่อยน้ำตาให้หลังรินไม่หยุด

นับแต่วันที่ได้รับทราบข่าวพลทหารที่หายบาคายผู้นั้นขอแต่งงานจนถึงวันที่ลู่อื่นใจจากไป นางได้ถูกบีบบังคับให้ออกเรือนด้วยหัวใจที่หวาดผวาและเด็ดเดี่ยวแน่วแน่วันนี้ก็ถูกพากลับมาด้วยวิธีเดียวกันนี้อีก... บิดามารดาไม่ปรองดอง หลายปีมานี้ความหวั่นไหว ความงุนงง และความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ตนต้องสอดแทรกอยู่ตรงกลาง... ความไม่เป็นธรรม ความเสียใจ ความโกรธแค้นที่สั่งสมอยู่ในส่วนลึกของหัวใจได้พรั่งพรูออกมาทั้งหมดพร้อมกับน้ำตาแล้ว

นอกประตูมีเสียงตบประตูดังขึ้นไม่ขาดสาย แทรกมาด้วยเสียงร้องเรียกด้วยความร้อนใจของเสี่ยวหย่งจยา

เกาลั่วเดินทำเป็นไม่ฟัง เพียงหลังน้ำตาไม่หยุด ร้องให้อยู่เงียบๆ กระทั่งร้องจนเหนื่อยแล้วจึงค่อยๆ หยุดลง

ห้องฟ้ามืดแล้ว ในห้องไม่ได้จุดโคม มีเพียงความสลัวไปหมด

"อาหมี! อาหมี!"

ข้างนอกเงียบไปพักหนึ่ง ด้บพลันนั้นเสียงร้องเรียกของบิดาก็ดังเข้ามา เสียงเต็มไปด้วยความกังวล

"ขึ้นเจ้ายังไม่เปิดประตู อาเหยียจะพังประตูแล้วนะ!"

"อาเหยีย ลูกไม่เป็นไร! ขอลูกอยู่เงียบๆ คนเดียวสักพักเจ้าคะ"

เกาลั่วเดินนอนอยู่ในความมืด ใช้เสียงที่แหบแห้งขานตอบไปเบาๆ

ข้างหูเงียบสงบลงอีกครั้ง

ในที่สุดโลกก็สงบเงียบลงแล้ว

เกาลั่วเดินหลับตา นางนอนอยู่บนเตียงคนเดียวเช่นนี้ก็ไม่รู้ว่าหลับไปแล้วหรือตื่นอยู่กันแน่ ผ่านไปเป็นเวลานานกระทั่งกลางดึก นางจึง

ค่อยๆ ลุกขึ้นมานั่ง จุดโคมด้วยตนเอง ลุกมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง
มองคันห้องแล้วจัดเส้นผมที่ยุ่งเหยิง จัดๆ เสื้อผ้า จากนั้นก็เปิดประตู

เชียวหย่งจยกกับพวกอาจี้ต่างยังรอนางอยู่นอกประตู

เห็นว่าในที่สุดนางก็ปรากฏตัว ต่างถอนหายใจด้วยความโล่งอก
ออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

"อาหมี เจ้าเป็นอะไรไป ทำให้อาเหียงตกใจแทบตายแล้ว"

เชียวหย่งจยกายนัยน์ตาแดงก่ำ เรียกบุตรสาวเสียงสั้นระริก

"อาเหียง ข้าไม่เป็นไรแล้ว" เกาล้วเดินส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง "อาเหียง
เล่า ลุกอยากพบเขา"

ในห้องหนังสือ เปลวเทียนลุกโชติช่วงส่องสว่าง

เกาเฉียวหน้าตาฝ่ายผอม หัวคิ้วขมวดมุ่น มองบุตรสาวตรงหน้าที
ดวงตายังมีรอยบวมแดงจากการร้องไห้ ใบหน้าเขาปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ
บอกให้นางนั่งลง

เกาล้วเดินสั้นศิริระะ ยังคงยืนอยู่เช่นนั้น

"ลูกทราบดีว่าอาเหียงมีงานยุ่ง ลูกขอพูดแค่ไม่กี่คำ พูดจบแล้วก็จะไป
เจ้าคะ"

เกาเฉียวแววตาเจือความรักและเมตตา พยักหน้ารับ "อาเหียงฟังอยู่"

"ความสามารถของหลี่มู่ อาเหียงคงจะรู้ดีกว่าลูก เขาบุกเดี่ยวเข้าไป
ในกองกำลังทหารที่มีเป็นพันเป็นหมื่นนายช่วยอาตี้กลับมาได้ นับเป็น
ผู้เด็ดเดี่ยวกล้าหาญ การศึกที่เจียงเป่ยก็นำทหารทัพหน้าจำนวนแสนน้อยนิด
ออกรบห้าครั้งชนะห้าครั้ง นับเป็นผู้มากประสบการณ์ในการทำศึก ผู้เด็ดเดี่ยว
กล้าหาญเชี่ยวชาญการทำศึกเช่นนี้ ก่อนหน้านี้นี้ไม่เคยมี หลังจากนี้ก็

ไม่แน่ว่าจะมี ถ้าเขาไม่อยู่แล้ว ทอดสายตาไปทั้งราชสำนัก อาเหี้ยย
สามารถหาคนที่เหมือนเช่นเขาคนที่สองได้หรือไม่"

เกาเจียวคิดไม่ถึงว่าบุตรีสาวมาหาตนจะเปิดปากเอ่ยคำพูดเหล่านี้
ออกมา เขาอึ้งตะลึง

"ลูกฐู่ในราชสำนักมีการทะเลาะเบาะแว้งกัน อาเหี้ยยอยู่ในนั้น
ไม่อาจเป็นตนเอง ย่อมต้องพินิจพิจารณาถึงผลได้ผลเสีย ลูกไม่กล้า
วินิจฉัยถูกผิด แต่เมื่อก่อนลูกเคยอ่านงานของเม็งจื่อ* กับเหล่าพี่น้อง เม็งจื่อ
กล่าวไว้ 'จะยกได้หล้าให้ผู้อื่นนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่จะหาคนที่มีความสามารถ
เพื่อได้หล้านั้นยาก ป้อเล่อ** มีให้พบเห็นอยู่เสมอ ทว่าม้าดีกลับพบเจอได้
แต่ขอให้ได้มาไม่ได้' สกุกเกาชื่อเสียงโด่งดังไปทั้งได้หล้า อาเหี้ยยได้รับ
การยกย่องจากผู้คน เป็นถึงอัครเสนาบดี แล้วอะไรคือ 'อัครเสนาบดี'
นั่นก็คือบุคคลสำคัญของบ้านเมือง เป็นความหวังของอาณาประชาราษฎร์!
ใครบ้างไม่มีบิดา ใครบ้างไม่มีมารดา ในเมื่ออาเหี้ยยมีตำแหน่งเป็น
อัครเสนาบดี ลูกขอบังอาจถามอาเหี้ยย ถ้าเป็นเพราะความแค้นส่วนตัว
ของตระกูลทำให้ต้าอวี่ต้องสูญเสียขุนพลผู้องอาจเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ
เช่นนี้ไป ทำให้นายทหารและทหารหาญหกพันนายที่ได้รับคำสั่งให้
ติดตามเขาไปทำศึกต้องเอาชีวิตไปทิ้งโดยเปล่าประโยชน์ อาเหี้ยย ท่าน
ไม่รู้สึกละอายใจจริงหรือไม่ ละอายใจจริงหรือเจ้าคะ"

เกาเจียวมองบุตรีสาว หัวคิ้วที่เพิ่งคลายออกกลับมามวมดมุ่น
อีกครั้ง แต่เขากลับนิ่งเงียบ ไม่พูดแม้แต่คำเดียว

"อาเหี้ยย ลูกทราบถึงความปรารถนาเดียวในชีวิตของท่านก็คือ

* เม็งจื่อ หรือเม็งจื่อ นักคิดและปราชญ์เมธีในสมัยจั้นกั๋ว

** ป้อเล่อ เป็นคนในยุคชุนชิว เชี่ยวชาญการดูลักษณะม้าและฝึกฝนม้า ใช้เวลาศึกษาลักษณะม้าหลายปี
จนสามารถเขียนตำราเกี่ยวกับม้าเล่มแรกของจีนขึ้น ภายหลังใช้เปรียบเปรยถึงคนที่รู้จักดูคนและใช้คนเก่ง

การยกทัพไปปราบปรามทางเหนือ กอบกู้แผ่นดินจหยวนและเมืองหลวงเก่า ทั้งสอง ตอนอาเหี้ยยังหนุ่มก็เคยเตรียมทำศึกเพื่อการนี้ น่าเสียดาย ปณิธานอันยิ่งใหญ่ของท่านยากจะได้รับการตอบสนอง ต้องกลับมาด้วยความผิดหวัง แม้อาเหี้ยจะไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องเก่าต่อหน้าผู้อื่นอีก แต่ลูกไม่เชื่อว่าอาเหี้ยจะไม่มีความคิดในใจไปตลอดชีวิต ในเมื่ออาจี้สามารถใช้หลี่มู่ได้ หรือว่าความสามารถของอาเหี้ยจะสู้อาจี้ไม่ได้? เพราะเหตุใด จึงไม่อาจใช้เขาเป็นกระบี่ วางแผนยกทัพไปปราบปรามทางเหนือในวันหน้า อีกครั้ง อาเหี้ย ท่านยังไม่แก่ ปณิธานอันยิ่งใหญ่ในตอนนั้นเวลานี้ กลับไปที่ใดเสียแล้ว...

เพราะข้อพิพาทระหว่างตระกูลต่างๆ ลูกต้องสูญเสียบุพเพที่ตี สูญเสียผู้ต้าซงยังไป มาบัดนี้เพิ่งแต่งงานได้เดือนเดียว ดูท่าทางลูกจะเป็นแม่ฝ่ายอีกแล้ว ลูกเป็นเพียงสตรีคนหนึ่ง ชีวิตที่เหลืออยู่จะเป็นเช่นไร เพียงเกี่ยวพันกับลูกคนเดียวไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร แต่หลี่มู่กลับมิใช่คนธรรมดา ให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป จะรู้ได้อย่างไรว่าวันข้างหน้าเขาจะไม่กลายเป็นกระบี่คมของบ้านเมือง"

ในดวงตาของเกาลัวลั่นค่อยๆ มีประกายน้ำวิบวับขึ้นมาอีกครั้ง

"อาเหี้ย ลูกรู้ถึงความคิดของท่านกับอาเหนียงที่รับลูกกลับมาบ้าน ในครั้งนี้ ไม่ว่าจะการศึกครั้งนี้หลี่มู่จะตายหรือจะรอด ต่อไปก็จะไม่ให้ลูกกลับไปอีกแล้ว เรื่องนี้ไม่เป็นไร แต่งานกับเขาเดิมก็ไม่ใช้ความปรารถนาของลูกอยู่แล้ว ลูกย่อมต้องเชื่อฟังการจัดการของอาเหี้ยอาเหนียง แต่เรื่องความเป็นความตายของหลี่มู่ อาหมีขอร้องอาเหี้ยด้วยน้ำใจจริง โปรดไต่รตรองดูอีกครั้ง มารดาของเขาสองตามองไม่เห็น ยามนี้อยู่ในบ้านรอเขากลับมา..."

เกาล้วนเสียน้ำตาไหลพราก คุณเข้าไปบีบตาอย่างเป็นทางการ โชกศรีชะ
เสร็จก็ลุกขึ้นก้าวเร็วๆ จากไป

เกาเฉียวนั่งอยู่หลังโต๊ะ สายตาจับนิ่งไปยังทิศทางที่เงาด้านหลังของ
บุตรสาวหายลับไป มองอยู่นานหัวคิ้วยังคงขมวดแน่น ร่างไม่ขยับเคลื่อนไหว

ราตรีกาล แสงเทียนในห้องหนังสือของเกาเฉียวสว่างตลอดคืน
จวบจนรุ่งอรุณ

ช่วงฟ้าสว่างเกาอวินกับเกาอื่นได้รับแจ้งข่าวก็เร่งรถมาพบเขา เห็น
เกาเฉียวโหนกแก้มสองข้างเด่นชัด นัยน์ตาทั้งสองข้างแดงจนเห็น
เส้นเลือด ดูเหมือนเมื่อคืนจะไม่ได้นอนทั้งคืน เกาอื่นจึงเอ่ยไปหลายคำ

"ท่านลู่วางใจ ลี้วหลางถูกจับตาไว้แล้ว ระวังจะไม่ให้เขา
เพิ่มความวุ่นวายอีกแน่นอน"

เกาเฉียวพยักหน้า ก่อนถามขึ้น "เวลานี้หลี่มู่เคลื่อนทัพไปถึงที่ใด
แล้ว มีข่าวหรือไม่"

"สามวันก่อนผู้สอดแนมมีรายงานส่งมา กองทัพไปถึงแถบต้นฉวี
แม่น้ำฝู* แล้ว อยู่ห่างจากเมืองหยวน** เมืองสำคัญทางการทหารของ
หยวนเจียเพียงชั่วระยะเดินทางไม่กี่วัน"

เกาเฉียวครุ่นคิดอยู่เป็นนาน แล้วมองไปที่เกาอวิน

"น้องรอง เวลานี้ทหารในมือเจ้าที่เรียกใช้ได้ยังมีอีกเท่าไร"

"ทางเหนือเวลานี้เกิดความวุ่นวายจากภัยสงครามขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า
ก่วงหลิงสถานการณ์ตึงเครียด ยังไม่อาจให้เกิดความผิดพลาดใดๆ จำเป็น
ต้องตั้งมั่นรักษาการณ์อย่างแน่นหนา ถ้าจะพูดถึงที่เรียกใช้ได้ก็มีเพียง

* แม่น้ำฝู เป็นสายน้ำที่แยกไปจากแม่น้ำฉางเจียง จุดกำเนิดอยู่ระหว่างอำเภอชงฟานกับอำเภอผิงซู่ มณฑลเสฉวน

** เมืองหยวน ชื่อเมืองในสมัยโบราณ ปัจจุบันคือเมืองต้าหมิง มณฑลเหอเป่ย์

กองกำลังทหารสองหมื่นนายที่ประจำการอยู่อำเภอหลูเจียง* ที่ยังพอโยกย้ายได้ ตำซงถามถึงเรื่องนี้ คิดจะทำอะไรหรือ"

เกาวันออกจะไม่เข้าใจ

"จื่ออัน!" เกาเฉียวมองไปที่เกาอัน "เจ้าเอาตราสั่งการทหารข้ามแม่น้ำไปอย่างเร่งด่วน นำกองกำลังทหารสองหมื่นนายที่ประจำการอยู่ที่หลูเจียงเร่งรุดไปปาจวิน** เพื่อช่วยทำศึก ออกเดินทางวันนี้เลย!"

เกาวันกับเกาอันต่างตกตะลึงพริ้งเพริด

เกาอันลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ยังไม่ได้พูดอะไร

เกาวันกลับพูดขึ้นทันที

"ตำซง ท่านหมายความว่าอย่างไร เหตุใดจู่ๆ จึงจะเพิ่มกำลังทหารที่ปาจวิน ต้นเหตุในการทำศึกครั้งนี้ล้วนมาจากการยุยงของลิวี่ที่ทั้งสิ้นฝ่าบาททรงเพื่อฝันลมๆ แล้งๆ สกุกเกาเราช่วยกำลังทหารสามพันนาย นับว่ามีคุณธรรมมีน้ำใจอย่างที่สุดแล้ว คิดเสียว่ามีไปไม่มีกลับ เวลานี้ตำซงยังจะเพิ่มกำลังสนับสนุน? ไม่พูดถึงว่าทำศึกพ่ายแพ้ต้องสูญเสียกำลังทหาร เสื่อมเสียชื่อเสียง มีแต่ความเสียหายต่อสกุกเกาไม่มีประโยชน์ แม้แต่น้อย ต่อให้โชคดีได้รับชัยชนะกลับมา ความดีความชอบจะคำนวณอย่างไรเล่า ทางฝ่าบาทไม่เพียงไม่รับน้ำใจจากสกุกเกาเรา เกรงว่าจะยิ่งระแวงว่าสกุกเกาเรามีแผนการอื่น! ออย่าว่าแต่...! เขากัดๆ ฟัน เอ่อย่างคับแค้นใจ "เวลานี้ฝ่าบาทก็หวาดระแวงสกุกเกาเราอยู่แล้ว! ตอนศึกเจียงเป่ยครั้งก่อน ท่านกับข้ายังไม่ได้รับการปูนบำเหน็จเลย น้ำขุ่นครั้งนี้ สกุกเกาเราไปต้องไปลุย*** อึก!"

* อำเภอหลูเจียง อยู่ในมณฑลอันฮุย

** ปาจวิน ชื่อเมืองในสมัยโบราณ ปัจจุบันคือเมืองฉงชิ่งและบางส่วนของมณฑลเสฉวน

*** มาจากคำว่า 'ลุยน้ำขุ่น' หมายถึงหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว

เกาเดียวหลับตาคล้ายทำสมาธิ ผ่านไปพักใหญ่ก็นัยน์ตาหงส์คู่ นั้นก็ลืมขึ้น แววดาสดวงเจิดจ้า ไสกระจ่างมีชีวิตชีวา

"น้องรอง ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิของสกุลเกาเรา ถ้าถึงวันที่จำเป็นต้องถอนตัวออกไปจริง ต่อให้ไม่ได้เรื่องเพียงใด เจ้ากับข้าก็พอจะไปเป็นตาแม่สาวนาผู้หนึ่งได้ ลูกหลานชนรุ่นหลังยังพอเป็นขุนนางมีเบี้ยหวัดได้ ทว่าถ้าแวนแคว้นไม่สามารถดำรงอยู่ได้ บ้านยังจะมีอีกหรือ ความขัดแย้งระหว่างตระกูลที่เกิดขึ้นมานานปีได้ทั้งหายนะไว้ไม่น้อย และยิ่งผิดพลาดมากขึ้นทุกที ข้าตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว เจ้าไม่ต้องพูดอะไรอีก!"

คนในตระกูลขุนนางจะเคารพและสนับสุนนฐานะของหัวหน้าตระกูลอย่างมาก ไม่ว่าเรื่องอะไร จะบุกหรือถอยล้วนฟังคำสั่งของหัวหน้าตระกูล และเพื่อรับรองได้ว่าอำนาจของตระกูลจะสืบเนื่องต่อไป ตอนเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าตระกูลจึงไม่จำเป็นต้องเลือกบุตรชายของตน อาจจะเลือกพี่น้อง หลานชายในตระกูล ผู้เก่งกล้าสามารถจึงจะดำรงตำแหน่งนี้ได้ แต่ไรมาก็เป็นเช่นนี้

เกาเดียวเป็นหัวหน้าสกุลเกามาานานปี ผลักดันสกุลเกาขึ้นมาถึงทุกวันนี้ เขาเอ่ยปากออกมาเช่นนี้ ทูบครั้งเดียวตั้งเสียง* เกาวันถึงแม้จะไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่ก็ไม่อาจโต้แย้งกับเขาอีก ได้แต่นิ่งเงียบ

เกาเดียวมองไปที่เกาอื่น

เกาอื่นสะท้อนไปทั้งร่าง เขาเดินเข้าไปกล่าว "คำสั่งของท่านลุง หลานจะปฏิบัติตาม แต่มีอยู่คำหนึ่งที่หลานไม่อาจไม่พูด แม่น้ำหลูอยู่ห่างจากปากวินไกลถึงพันลี้ หลานเกรงว่าถึงจะเคลื่อนทัพอย่างเต็มกำลังแล้ว ตอนไปถึงก็ไม่แน่ว่าจะทันการทำศึก..."

* ทูบครั้งเดียวตั้งเสียง หมายถึงตัดสินใจเด็ดขาด มีที่มาจากขั้นตอนการสร้างฆ้อง การตั้งเสียงครั้งสุดท้ายจะเป็นตัวกำหนดโทนเสียงของฆ้อง

ความหมายในคำพูดของเกาอื่นมีความเป็นไปได้อย่างมาก กว่าเขาจะนำกองกำลังทหารไปถึง การศึกก็น่าจะยุติลงแล้ว เหลืออยู่กับกองกำลังทหารทั้งหกพันนาย...พ่ายแพ้ย่อยยับไปแล้ว

"แพ้ชนะอยู่ที่ฟ้าลิขิต เจ้าพยายามอย่างสุดกำลังก็แล้วกัน"

เกาเฉียวกล่าวซ้ำๆ

"รับคำสั่งขอรับ! หลานจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้!"

เกาอื่นค้อมคำนับ ก่อนหมุนตัวเดินออกไป พกตราสั่งการทหารเปลี่ยนชุดเป็นหมวกเหล็กและเสื้อเกราะ ตรวจนับนายทหารในสังกัด พาคนทั้งกลุ่มรีบเร่งรุดไปที่จวินตุ้* ฉับพลันเห็นม้าเร็วตัวหนึ่งควบห้อยตะบึงมาแต่ไกล มีฝุ่นดินม้วนตกลงอยู่ข้างหลัง พริบตาเดียวก็มาถึงเบื้องหน้าคนส่งข่าวที่สะพายกระบอกใส่จดหมายบนหลังลงมาจกหลังม้าอย่างรวดเร็ว คุณเขาทั้งสองลงไป ชูกระบอกใส่จดหมายขึ้นพลาจร้องบอก "ผู้บัญชาการ การศึกที่ปากจวินมีข่าวใหม่มารายงานขอรับ!"

เกาอื่นรีบรับไป สาวเท้าวิ่งเร็วๆ เข้าไปในห้องหนังสือ มอบให้เกาเฉียวกับเกาอวินที่อยู่ข้างใน

เกาเฉียวหยิบจดหมายรายงานออกมา กวาดตาอ่านคราละสิบบรรทัด อ่านจบดวงตาถึงกับแข็งค้าง สีหน้าแปลกประหลาด

เกาอวินใจร้อน ยื่นมือไปแย่งมา เขากวาดตาอ่าน สีหน้าประหลาดใจอย่างปิดไม่อยู่ ร้องออกมาคำหนึ่ง "เอ๊ะ"

ในจดหมายรายงานว่าหลี่มู่ นำกองกำลังทหารหกพันนายเดินทางไปทางตะวันตก เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่ไม่มีระเบียบวินัย ทหารไม่มีใจจะ

* จวินตุ้ ชื่อหมู่บ้านในมณฑลชานซี

ทำศึกจึงมีคนหลบหนีทุกวัน ตอนตั้งค่ายคว้นไฟที่เกิดจากการหุงหาอาหารก็ลดน้อยลงทุกวัน ยังเดินทางไปไม่ถึงปาจวันทหารก็หนีไปแล้วเกือบครึ่ง

หยวนเจี๋ยทราบข่าวที่ราชวงศ์ได้รับปากตามคำขอร้องของปาหวังแล้ว และได้ส่งกองกำลังทหารมาปราบปรามผู้ ทราบว่าผู้นำกองทัพเป็นเพียงขุนพลหนุ่มคนหนึ่งชื่อหลี่มู่ที่เพิ่งเผยความสามารถเป็นครั้งแรกในศึกใหญ่ที่เจียงเป่ย์ กำลังทหารก็มีเพียงหกพันนายเท่านั้น จะเห็นอยู่ในสายตาได้อย่างไร ครั้นแล้วก็มอบหมายให้หยวนซวี ญาติผู้น้องในตระกูลนำกองกำลังทหารสามหมื่นนายมาที่เมืองหยวนเมืองสำคัญทางการทหาร เพื่อทำการชุมนุมตี เป้าหมายคือกำจัดกองกำลังทหารตัวอ้วนทั้งหมด

หยวนซวีเองอาจหัวหาญและชำนาญการรบ ทั้งนำกองกำลังทหารที่แข็งแกร่งสามหมื่นนาย กอปรกับแต่ไรมาก็ถือดียกตนข่มท่าน ฟังผู้สอดแนมรายงานว่าทหารของหลี่มู่ไม่มีจิตใจที่จะต่อสู้แม้แต่น้อยหลบหนีไปตลอดทาง ทหารไม่เป็นทหาร กองทัพไม่เป็นกองทัพ ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างนอกจากเยาะเย้ยเหน็บแนมแล้วก็ยังร้อนใจอยากจะทำลายความชอบ เห็นฝ่ายตรงข้ามเดินทัพเชิงซ้า หยุดซงก็อยู่ดินแดนที่ซื่อตันฉวี ซักซ้าไ้เข้ามาไม่ถึงเมืองหยวนเสียก็จึงอดรอนทนไม่ไหว สั่งการให้ขุนพลที่มีความสามารถผู้หนึ่งนำกำลังพลหนึ่งหมื่นนายเป็นฝ่ายบุกไปโจมตีก่อนเสียเลย

หยวนซวีกระทั่งฝันก็คงคิดไม่ถึง กองทัพของหลี่มู่ที่มีทหารหลบหนีไปตลอดทางถึงกับเป็นเพียงภาพลวงตาที่ทำให้สับสน หลี่มู่ได้เลือกจุดยุทธศาสตร์ที่เอื้ออำนวยต่อการทำศึกในละแวกใกล้ต้นฉวีทำการชุมนุมโจมตีไว้ก่อนแล้ว

ทหารที่ดักซุ่มโจมตี นอกจากทหารในมือของเขาแล้วยังมีนักรบ
ผู้กล้าอีกสามร้อยคน

นักรบผู้กล้าสามร้อยคนนี้ ทั้งหมดเป็นทหารผู้กล้าที่คัดเลือกมาจาก
จิงโจ้ว นำขบวนโดยกัวจัน ชุนฟางจื่อ และไต้ยวน ล้วนเป็นคนที่เคย
เข้าร่วมทำศึกใหญ่เจียงเป่ย์เมื่อช่วงก่อน แต่ละคนองอาจห้าวหาญ
เปี่ยมกำลังวังชา หนึ่งคนสู้ได้สิบคน

วันนั้นรอกัทพหยวนหนึ่งหมื่นนายมาถึง ยังไม่ทันได้จัดวางกำลัง
ในการสู้รบ เหนือศีรษะก็มีก้อนหินร่วงกราวลงมา ลูกธนูนับหมื่นดอก
ถูกยิงออกมาพร้อมกัน ทหารที่ดักซุ่มอยู่พุ่งออกมาโดยพร้อมเพรียง
ท่ามกลางเสียงเช่นฆ่าสังหารดุจฟ้าคำราม ทหารกัทพหยวนถูกสังหารจน
ขวัญกระเจิง ไม่มีจิตใจจะต่อสู้ พ่ายแพ้ยับเยินอย่างรวดเร็ว

จากนั้นหลี่มู่ก็สั่งคนให้ปิดขาวไว้ ส่งข่าวกัทพหยวนได้รับชัยชนะ
ไปที่เมืองหยวน ทางนี้ทหารก็ถอดเสื้อผ้าทหารหยวนสับเปลี่ยนกันทั้งหมด
เปลี่ยนธงประจำกองทัพ ออกเดินทางไปเมืองหยวนในคืนนั้นเลย หลังจาก
ไปถึงทหารในเมืองเข้าใจผิดคิดว่าเป็นกองทัพที่ชนะศึกกลับมา ไม่ได้
เตรียมการป้องกันแม้แต่หน่วย เปิดประตูรับเข้ามา

หลี่มู่ขี่ม้านำหน้าพวกกองทัพบุกเข้าไปในเมือง สู้รบกันอย่างดุเดือด
เช่นฆ่าจนโลหิตไหลนองเป็นแม่น้ำ ฟ้ำสว่างก็ยึดเมืองเอาไว้ได้

ศึกในครั้งนี้หยวนซิวไม่เพียงเสียเมืองหยวน กองกำลังทหาร
สามหมื่นนายบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่งเท่านั้น กระทั่งตนเองก็ถูกจับตัวได้
ระหว่างกำลังหลบหนี เรียกได้ว่าพ่ายแพ้ย่อยยับทั้งกองทัพ...พ่ายแพ้
ยับเยินยิ่ง

ข่าวแพร่กระจายออกไป เขตสู่สันสะเทือนไปทั่ว ราษฎรแคว้นปา

แหว่ข่าวว่าตัวอวี๋ส่งกองทัพมาปกป้องแคว้นก็ศึกคักฮึกเหิมขึ้นมาพากันมา
ฟังพาดาศัย หลี่มู่ตั้งค่ายบัญชาการชั่วคราวในเมืองหยวนเพื่อปลอมขวัญ
ราษฎร ปรับปรุงกิจการทหาร

เพียงเวลาชั่วคืนเดียวชื่อของแม่ทัพดังกระฉ่อนไปทั้งดินแดนปา

44

เกาอินอ่านรายงานการทำศึกผ่านตาเป็นคนสุดท้าย

ในฐานะบุตรหลานสกุลเการุ่นหนุ่มที่โดดเด่นที่สุดคนหนึ่ง เปรียบกับแม่ทัพใหญ่เกาอินที่นิสัยรุนแรงอารมณ์ร้อนแล้ว เกาอินกลับถ่อมตน สุภาพอ่อนโยนและสุขุมคัมภีรภาพ อยู่ต่อหน้าคนน้อยครั้งที่จะเผยความโกรธความดีใจออกมาให้เห็น

แต่เวลานี้ส่วนลึกในดวงตาของเขากลับมีประกายประหลาดใจ ผุดขึ้นมาอย่างปิดไม่มิด

เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ มองไปที่เกาเจียว

"ท่านลุง กองกำลังทหารนี้ จะยกไปหรือไม่ขอรับ"

สีหน้าของเกาเจียวกลับคืนสู่ปกติดังเดิมแล้ว

"ตามความเห็นของเจ้า ควรทำอย่างไร"

"จื่ออันยินดีปฏิบัติตามความเห็นของทั้งสองท่าน"

เกาเดี้ยวสั้นสี่รีระะ "ข้าต้องการพึ่งความเห็นของเจ้า"

ถ้าไม่มีข่าวสารนี้ สกุกเกาส่งกำลังทหารไปช่วยหल्लीมุทำศึกที่ปากจิ้น
ยังไม่พุดถึงทางฮ่องเต้ซัวควราว กล่าวสำหรับหल्लीมุแล้ว นับเป็นการส่งถ่าน
กลางหิมะ*

แต่เวลานี้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปอย่างฉับพลัน

ไม่ว่าใครก็คาดไม่ถึงว่าหल्लीมุจะใช้ทหารกองผสมเพียงหกพันนาย
โจมตีกองกำลังทหารสามหมื่นนายของหยวนเจี๋ยพ่ายแพ้ยับเยิน
ยึดเมืองหยวนมาได้ เปิดฉากการทำศึกได้ดังตามเพียงนี้

การส่งกองกำลังทหารไปช่วยรบในเวลาเช่นนี้ แม้เจตนาเดิมของ
สกุกเกาจะไม่มีอะไรต้องละอายใจ แต่ในสายตาของคนนอกที่มองมา
ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะถูกตั้งข้อสงสัยว่าคิดจะถือโอกาสแบ่งความดี
ความชอบ

อย่าว่ากระนั้นเลย...ต่อให้ไม่สนใจว่าคนนอกจะคิดอย่างไร ในเมื่อ
พลาดโอกาสที่ดีที่สุดในการให้ความช่วยเหลือไปแล้ว มาบัดนี้จะส่ง
กองกำลังทหารไปช่วยหนุนเนื่อง หल्लीมุเองก็ไม่แน่ว่าจะรับน้ำใจนี้

เกาอื่นรู้ว่าท่านลุงกำลังทดสอบตน

เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง เอ่ยว่า "เช่นนั้นหลานก็ขอแสดงความเห็น
อันตื่นเขินเล็กน้อย ที่หยวนเจี๋ยพ่ายแพ้ในครั้งนี้เป็นเพราะประมาท
คู่ต่อสู้ ทำให้ได้รับความเสียหายอย่างหนักเช่นนี้ เขาจะต้องไม่ยอมเลิก
ง่าย ๆ แน่นนอน หल्लीมุยกทัพไปครั้งนี้จุดมุ่งหมายคือยึดคืนปากจิ้น หลาน
คาดการณ์ว่าหยวนเจี๋ยจะต้องออกรบด้วยตนเอง ชุมโจมตีหल्लीมุทาง
ตะวันออกของแม่น้ำฝู ศึกครั้งนี้ไม่เหมือนศึกครั้งแรก เขาจะต้องทุ่มเทสุดกำลัง

* 'ส่งถ่านกลางหิมะ' หมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่กำลังลำบากได้ทันกาล

หลี่มู่แม้จะเป็นขุนศึกที่เก่งกล้าสามารถ แต่กำลังทหารยังคงแตกต่างกันมาก จะมีโอกาสได้รับชัยชนะได้อีกหรือไม่ยิ่งยากแก่การคาดเดา ในเมื่อท่านลุงมีใจจะช่วยเขา ไยต้องกลัวคำพูดคน มิสู้หลานยังคงนำกองกำลังทหารเดินทางไป ส่งข่าวให้หลี่มู่ ถ้าเขาต้องการหิบบีมกำลังจากหลาน หลานก็จะเคลื่อนกำลังออกไป ไม่เช่นนั้นก็เฝ้าสังเกตการเปลี่ยนแปลงอย่างเงียบๆ ทั้งสองท่านเห็นเป็นเช่นไร"

คำตอบของเขาน่าจะสอดคล้องกับความคิดของท่านลุง เห็นท่านลุงพยักหน้าบ่อยๆ "เช่นนั้นก็ทำตามที่เขาว่ามา เจ้าไปเถิด"

"หลานรับคำสั่ง!"

เกาอินคารวะอำลาเกาเจี๋ยกับเกาอวี่น หมุนตัวก้าวเร็วๆ ออกไป

หลังจากนั้นหลายวันสวี่มู่อยู่ในจวนได้รับข่าวชัยชนะครั้งแรกของหลี่มู่

หูตาที่เขาวางอยู่ในวังหลวงก็มีรายงานลับ บอกเมื่อวานทันทีที่ห้องใต้ซิงผิงได้รับรายงานการศึกษาที่ตื่นเต้นดีใจ กระโดดพรุดขึ้นมาจากโต๊ะทรงอักษร ไม่สนใจว่ารองพระบาทข้างหนึ่งหลุดไป สองมือกุมกันแน่น เดินไปเดินมาบนพื้นตำหนักที่เย็นเยือกในฤดูหนาวทั้งเท้าเปล่า ดีก็ดีนี้ ไม่ยอมบรรทม

"ต้าซยง หลี่มู่ไม่เพียงองอาจห้าวหาญ ที่แท้การใช้ทหารยังเหนือกว่าผู้อื่นถึงเพียงนี้! เมื่อก่อนตอนเขาอยู่ในกองกำลังทหารของเรา ยังไม่ได้ให้เขาทำประโยชน์อะไรให้กับสกุลสวี่เรา มาบัดนี้เขาตั้งตนเป็นอิสระ ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมทั้งซ้ายขวาจากฝ่าบาทและเกาเจี๋ย การศึกครั้งนี้เดิมเป็นโอกาสดีในการกำจัดเขาที่ฟ้าประทาน คิดไม่ถึงว่ากลับทำให้

เขาพลิกตัวขึ้นมาได้! เกิดเขาชนะศึกขึ้นมา ต่อไปเกรงว่าจะไม่ส่งผลดี
อย่างมากต่อสกุลสวี่เรา!"

สวี่เยวียญาติผู้น้องของเขาดูเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด

ในที่สุดสวี่มีจากความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อในตอนแรกก็ค่อยๆ
สงบนิ่งลงมา แวดตาทมนัชมิม แค้นเสียงฮือออกมาคำหนึ่ง "บอกพลิกตัว
ขึ้นมาออกจะเร็วเกินไป! หยวนเจี๋ยไม่ใช่คนพินทุ์ ธรรมดา นี่เป็นเพราะ
ไม่ได้เตรียมการป้องกันทำให้ได้รับความเสียหายอย่างหนัก เขาไม่มีทาง
ยอมเลิกราง่ายๆ แน่นนอน ด้วยกำลังทหารที่หลี่มู่้นำไป ต่อให้เขามี
ความสามารถเหนือมนุษย์เพียงไร แต่คิดจะเอาชนะหยวนเจี๋ย ออกจะเป็น
ความคิดเหลวไหลไปแล้ว!"

สวี่เยวียวินหน้า "ข้าได้ข่าวมา หลายวันก่อนเกาเจียวได้สั่งการ
ให้เกาอินไปเจียงเปย เหมือนจะโยกย้ายกองกำลังทหารที่หลี่เจียง
สองหมื่นนายไปช่วยหนูน้องที่ปาจวั้น! ถ้าพึ่งหลี่มู่อาจไม่เพียงพอ
ต่อการหวาดกลัว เมื่อเพิ่มเกาอินเข้าไป เกรงว่าคงพุดยากแล้ว เกาอิน
เชี่ยวชาญการยกทัพจับศึก มีขุนพลและทหารในมือจำนวนมาก สองคน
ร่วมผนึกกำลังกัน แม้กำลังทหารจะสู้หยวนเจี๋ยไม่ได้ เกรงว่าแพ้ชนะ
ยังคงต้องต่อสู้ตัดสินกัน!"

สวี่มีตื่นตะลึง จากนั้นก็หัวเราะเยาะ "ผู้คนต่างยกย่องสรรเสริญ
เกาเจียวว่าความประพฤติดีงาม มีเพียงข้าที่รู้ว่าเขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้
ได้มาซึ่งชื่อเสียงเกียรติยศ ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์! ถ้าเขาคิดจะช่วยเหลือ
ด้วยความจริงใจ ตอนแรกเพราะเหตุใดถึงมอบกองกำลังทหารให้เพียง
สามพันนาย มาบัดนี้เพราะเห็นว่าโอกาสที่จะได้ชัยชนะเพิ่มสูงขึ้นจึง
ใช้โอกาสนี้เอาชนะใจผู้คน เรียกคืนศักดิ์ศรีที่เสียไปจากการแต่งงานบุตรสาว

เมื่อคราวก่อนเท่านั้น! ฝ่าบาทยอมไม่ทรงโปรด แต่จะทำอะไรเขาได้"

"ต้าซยง ถ้าเป็นเช่นนี้พวกเราควรทำอย่างไร เกิดเกาอื่นนำกำลังไปเสริมได้รับชัยชนะ..."

สวีมีนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เอ่ยเสียงเยียบเย็น "เช่นนั้นก็นวงเหนี่ยวกองกำลังทหารของเกาอื่นไว้กลางทาง ให้เขาไปไม่ถึงปากจวินให้หลี่มู่รอก่อ!"

สวีเวียดวงตาเป็นประกาย ใบหน้าฉายแววดีใจ พยักหน้า "น้องทราบแล้ว! จะไปจัดการเดี๋ยวนี้!"

สวีเวียจากไปอย่างรีบร้อน สวีมีลูบเคราสีน้ำตาลลอมเหลืองไม่กี่ปอยที่ปลายคาง เดินไปเดินมาซำๆ อยู่ในห้องหลายรอบ พุดพึมพำกับตนเอง แล้วแค้นเสียงฮืออย่างเย็นชา

"หลี่มู่เอ๋ยหลี่มู่ เจ้าโชคดีคว่าชัยได้ครั้งหนึ่ง การศึกต่อจากนี้ไปข้าจะรอดูว่าเจ้าจะสู้อย่างไร!"

ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำฝู ในทุ่งกว้างที่ราบเรียบนอกเมืองหยวนผืนนั้น ค่ายทหารตั้งเรียงทอดยาวเหยียด

ทหารลาดตระเวนมือถือหอกยาว เดินวนไปมาอยู่ในค่ายทหาร ถ้าเดินมาเจอกันก็จะแจ้งรหัสในวันนี้ออกมา เพื่อป้องกันได้ศึกปะปนเข้ามา

นอกประตูค่ายมีกลุ่มคนมาเข้าแถวยาวคดเคี้ยวจนแทบมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

ตั้งแต่เมื่อครั้งเดือนก่อนที่ยึดเมืองหยวนได้ ทุกวันจะมีคนแคว้นปามาสมัครเป็นทหารเพื่อช่วยกอบกู้บ้านเมืองไม่ขาดสาย วันนั้นก็เช่นกัน ระหว่างรอการจัดสรร คนเหล่านี้ต่างตั้งใจฟังเสียงสั่งการฝึกทหารที่ตั้งสนั่นมาตามสายลมจากด้านในประตูค่าย คล้ายได้รับกำลังเรียวแรง

จากสิ่งนี้ทุกคนต่างมีท่าทีตื่นเต้นสีหน้าเต็มไปด้วยความฮึกเหิมหัวหาญ กองทัพนี้จ่ายเงินเดือนสามเท่าของทหารทั่วไป ทั้งรับปากว่าจะปูนบำเหน็จความชอบเป็นรายคน หลี่มู่ผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ ยามทำศึก นำหน้าทหาร หลังทำศึกกินข้าวหม้อเดียวกัน ผีกร่วมกันกับทหาร คีตกตันฉวี ในวันนั้นสิ้นสะเทือนไปทั่วสี่ทิศ ทำให้ได้รับความเคารพยำเกรงจากทหาร ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ออย่างรวดเร็ว

แต่กองทัพนี้ก็มิมีกฎเหล็กที่ไร้ความปรานีเช่นกัน หน่วยยิงธนู หน่วยเกวาระหนัก หน่วยจู่โจม หน่วยเดินเท้า แบ่งแถวแยกขบวน ถือหอก กวัดแกว่ง บุกไปข้างหน้าถอยหลังตามเสียงร้องตะโกนของนายทหาร ตั้งแต่เข้าจรดค้ำ เพียงพลั้งเผลอนิดเดียวก็จะถูกระเบอบถูกแผ่หวดลงมาอย่างไม่ปรานี อากาศเช่นนี้แต่ละคนฝึกจนเหงื่อกระจายดุจสายฝน แต่กลับไม่มีใครกล้าหย่อนยาน

ใช้ทั้งพระเดชพระคุณอย่างเหมาะสมทำให้คนเลื่อมใสอย่างสุดจิตสุดใจ สิ่งนี้มีปรากฏให้เห็นในตัวของหลี่มู่อย่างครบถ้วน

ในกระโจมใหญ่ของทัพกลาง หลี่มู่นั่งอยู่ตรงกลาง ก้าวจัน ซุนฟางจื่อ ได้ยวน หลี่เสี่ยวหัวหน้ากองทหารองครักษ์ ฟันกัวหัวหน้ากองกำลังก่วงหลิง รวมทั้งผู้ช่วยแม่ทัพอีกสิบกว่านาย ต่างแยกย้ายกันนั่งอยู่ทางซ้ายขวาของ หลี่มู่

ทุกคนมีสีหน้าเคร่งขรึม บรรยาภาศในกระโจมยิ่งเคร่งเครียดเป็นพิเศษ ข้าวหยวนซวี่พายแพ้ยับเยินส่งไปถึงเหลียงโจว หยวนเจี๋ยเตี้อดตาลหนัก ทั้งกำลังทหารเฝ้ารักษาการณ์ที่เหลียงโจว ส่วนตนเองสวมเสื้อเกราะ หมวกเหล็กนำกองทัพเร่งรุดมาที่ปาจวิน เพื่อจะทำการล้างแค้น

หลายวันก่อนกองทัพของหยวนเจี๋ยออกเดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่
เกรียงไกร หยวนเจี๋ยอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำฝู หลี่มู่อยู่ทางตะวันออก
ของแม่น้ำฝู มีสายน้ำตื้นเขินในฤดูหนาวกันขวางอยู่ ทั้งสองฝ่ายต่าง
หยิ่งแข็งกัน ทำศึกเล็กๆ กันไปหลายครั้ง

เมื่อคืนผู้สอดแนมมารายงาน สองวันนี้ทัพของหยวนเจี๋ยจัดเตรียม
ฐานที่มั่น จัดวางกองกำลังคล้ายจะหาจังหวะข้ามแม่น้ำมา เปิดฉากโจมตี
เมืองหยวนอย่างเต็มกำลัง

สายตาทั้งสองของหลี่มู่กวาดผ่านใบหน้าของทุกคนในกระโจม

"หยวนเจี๋ยยังคงได้ชื่อว่ามีกำลังทหารสิบหมื่นนาย แต่หักจำนวน
คนที่ถูกกวาดล้างจากการทำศึกครั้งแรก รวมกับจำนวนคนที่อยู่รักษา
เหลียงโจว คาดว่าที่เขายกทัพมาครั้งนี้อย่างมากก็มีกำลังทหารห้าหมื่นนาย
ไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวเกินไป"

ซุนฟางจื่อหัวเราะเสียงดัง หนวดเคราเต็มหน้าสั้นไหว เสียงหัวเราะ
เข้มแข็งทรงพลังเสียงจนหลังคากระโจมแทบสั่นสะเทือน "ถูกต้อง! เวลา
พวกเราก็มีกำลังพลเกือบสองหมื่น! ต่อสู้กับเขาต่อสู้ตั้งที่แล้วกัน มาคนหนึ่ง
ข้าก็สังหารคนหนึ่ง!"

ได้ยวนสีหน้ากลับยังคงเคร่งเครียด เขาหันศีรษะ

"ไม่ใช่ข้าทำลายความสง่าผ่าเผยของฝ่ายตน แต่เพราะ
ทหารใหม่ชาวปาที่เพิ่งเข้ามาที่หลังเหล่านี้มีเพียงความกล้าหาญ ส่วนใหญ่
กลับไม่เคยต่อสู้ทำศึก หลายวันมานี้แม้จะเร่งฝึกฝน แต่ก็ได้แค่ติดตาม
อยู่ข้างหลัง มีดีกว่าไม่มี เกรงว่าคงยากจะแบกรับการสู้รบอย่างดุเดือดได้"

หลี่มู่ผงกศีรษะ "ไม่ผิด ดั่งนั้นจึงไม่อาจให้หยวนเจี๋ยจัดเตรียม
พักร้อมแล้วข้ามแม่น้ำมาโจมตีฐานที่มั่นฝ่ายเรา ใช้น้อยด้านมาก

อ่อนด้านแข็ง เกิดเสียฐานที่มั่นของทัพ ขวัญและกำลังใจของทหารย่อมตกต่ำ แทนที่จะเป็นฝ่ายตั้งรับมีผู้เป็นฝ่ายโจมตี จูโจมกองกำลังทัพของหยวนเจี๋ยให้ระส่ำระสาย อาจเอาชนะได้ท่ามกลางอันตราย"

ในกระโจมใหญ่นิ่งเงียบลง

"ขอบังอาจถามผู้บัญชาการ ช่วยอธิบายอย่างกระจ่างแจ้งได้หรือไม่ จะจัดวางกำลังอย่างไร"

หลี่เสี่ยหัวหน้ากองทหารองครักษ์เวลานี้เรียกได้ว่าเลื่องลือในตัว หลี่มู่อย่างหมอบราบคาบแก้ว

แต่การใช้กำลังพลสองหมื่นนายที่มีความสามารถในการต่อสู้ไม่เท่ากัน เป็นฝ่ายไปบุกโจมตีฝ่ายตรงข้ามที่มีกำลังพลห้าหมื่นนาย ถึงเป็นหลี่เสี่ยก็ยังเต็มไปด้วยข้อสงสัย

ข้อสงสัยของเขาก็คือข้อสงสัยของทุกคนในกระโจม

สายตาสืบกว่าคุ่มองมายังหลี่มู่ที่นั่งอยู่ในตำแหน่งแม่ทัพ

"กองทัพของหยวนเจี๋ยล้วนพึ่งพาหน่วยธนูหินไฟ ทำศึกทุกครั้งจะต้องเปิดฉากด้วยหน่วยธนูหินไฟ รอนจนกองหน้าของทัพข้าศึกบาดเจ็บล้มตายอย่างหนัก ทหารเสียขวัญ จากนั้นก็ลูกโหมโจมตีอย่างหนักก็จะได้รับชัยชนะแทบทุกครั้ง ข้าได้กำหนดแผนในการทำศึกไว้แล้ว แต่ศึกครั้งนี้หัวใจสำคัญอยู่ที่ต้องทำลายหน่วยธนูหินไฟของพวกเขาก่อน ทำลายด่านสำคัญเท่ากับทำลายขวัญทหารของทัพหยวน ทัพเราฉวยโอกาสนี้บุกตีได้ ลี้เปลี่ยนแรงน้อยแต่ได้ผลมาก โอกาสที่ได้ชัยชนะก็เพิ่มมากขึ้น"

ทุกคนต่างพยักหน้า บรรยายากศที่เคร่งเครียดเมื่อครู่ก่อน ในที่สุดก็ผ่อนคลายลงเสียที

ซุนฟางจืดบหน้าอกดังปึกๆ ชิงพูดขึ้น "ผู้บัญชาการหลี่ ข้ายินดี

เป็นหน่วยกล้าตายพาพี่น้องไปตีด้านหน้า จะต้องยึดครองพื้นที่ริมแม่น้ำ
ทำลายหน่วยธนูหินไฟให้จงได้!"

กัวจันและคนอื่นๆ ก็พากันขานรับ

หลี่มู่บอก "ครั้งนี้ข้าจะนำทุกคนเข้าทำศึกด้วยตนเอง!"

เขาพูดจบ ในกระโຈมพลันนิ่งเงียบลงทันที

แม้แต่ฟันแก้วที่ไม่ได้เปิดปากพูดมาโดยตลอดในดวงตาก็มีแวว
ประหลาดใจ มองไปที่หลี่มู่ ทำท่าจะพูดแล้วก็ไม่พูด

ความฮึกหาญของหน่วยธนูหินไฟแห่งทัพของหยวนเจี๋ยแต่ก่อน
เขาก็เคยได้ยินมาบ้าง เท่าที่เห็นจากการทำศึกเล็กหลายครั้งเมื่อหลายวันก่อน
ก็พอจะอนุมานถึงความร้ายกาจได้

ทั้งที่เป็นเพียงการต่อสู้เพื่อหยั่งเชิงกันเท่านั้น ตอนนั้นหินไฟก็
เต็มท้องฟ้าแล้ว ลูกธนูระดมยิงมา กัดต้นจนกองหน้ายากจะบุกruptไป
ข้างหน้าได้ ความรุนแรงของอาณาภาพทำให้ผู้คนหวาดหวั่นพรันพรึง ทหาร
ที่บุกเข้าโจมตีข้าศึกบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง ทหารที่โชคดีเอาตัวรอด
กลับมาได้ก็มีแผลพุพองตามตัว น่าเวทนาจนไม่อาจมองดูได้ บางนายวันนี้
ยังนอนอยู่ไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว พอเอ่ยถึงก็ไม่มีใครหน้าไม่เปลี่ยนสี

"ไม่ได้เป็นอันขาด!" ได้ยวนสันติริระที่ "ผู้บัญชาการต้องนั่ง
บัญชาการทั่วทุกด้าน จะเอาตัวไปเสี่ยงอันตรายได้อย่างไร ข้ายินดีจะนำ
กองหน้าหน่วยกล้าตายเข้ายึดหาดทำลายด่าน เปิดทางให้ทัพใหญ่!"

กัวจัน ซุนฟางจื่อก็แย่งกันเป็นกองหน้า

หลี่มู่ยิ้มน้อยๆ "ข้าพาพี่ฟางจื่อไปด้วยกัน ท่านกับกัวจันซุนฟาง
อย่างอื่นให้ทำ ต้องให้พวกท่านนำกำลังทหาร หลังจากข้าตีด่านแตกแล้ว
ให้รุกสังหารเข้ามาทางปีกซ้ายขวาของค่ายศัตรู แยกพวกเขาออกจากกัน

ให้ส่วนหัวส่วนท้ายไม่อาจเชื่อมต่อกันได้ ภารกิจนี้หนักหน่วงและลำบากยิ่ง คนอื่นเข้าใจไม่ไว้ใจ ต้องเป็นพวกท่านสองคนเท่านั้น!"

ทั้งสองคนยังแย้งซึ่งกันอีก สีหน้าหลี่มู่พลันเปลี่ยนเป็นเฉียบขาด ยับยั้งการโต้เถียง ดวงตาทั้งสองกวาดผ่านใบหน้าทุกคน ลูกขึ้นบอก "เรื่องนี้ ก็ตกลงตามนี้ ไม่เปลี่ยนแปลงอีก คี๊กใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว พวกท่าน แยกกันไปทำหน้าที่ตามคำสั่งของข้า หากใครฝ่าฝืน ลงโทษตามกฎหมาย ไม่ละเว้น!"

ทุกคนไม่กล้าโต้เถียงกันอีก

"หอกดาบไร้ตา เกิดข้าพลาดพลั้งตายไป ฟันแก้วรับหน้าที่ผู้บัญชาการ แทนข้า นำกองกำลังล่าถอยมารักษามืองหยวนไว้ รอกองหนุนและ คำชี้แนะจากเซียงกง!"

หลี่มู่กล่าวขึ้นอีก สีหน้าสงบนิ่ง

ทุกคนต่างมองหน้ากัน ฟันแก้วลี้เลอยู่ชั่วขณะแล้วนิ่งเงียบ

ปรึกษารหาหรือกันเสร็จเรียบร้อย ทุกคนก็ออกจากกระโจมใหญ่กันไป ตามลำดับ

"ขุนพลฟัน ท่านอยู่ก่อน!"

ฟันแก้วเดินไปถึงหน้าประตูกระโจมใหญ่แล้ว ได้ยินเสียงเรียกตน จึงเดินย้อนกลับมา

หลี่มู่ลุกจากที่นั่งแม่ทัพ มองจ้องเขา

ภายใต้สายตาเข้มงวดของหลี่มู่ ฟันแก้วเริ่มมีสีหน้ากระวนกระวาย แข็งใจเอ่ยขึ้น "ไม่ทราบผู้บัญชาการเรียกข้าไว้มีเรื่องอะไรหรือ"

"ขุนพลฟัน ข้ารู้ท่านออกจะไม่ยอมรับข้า แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งท่าน จำเป็นต้องรู้ไม่ว่าทัพแก้วหลังจะเปี่ยมมานุภาพเพียงใด และไม่ว่าเมื่อก่อน

ท่านจะมีผลงานในการทำศึกเช่นใด เมื่อมาอยู่กับข้าแล้ว ท่านก็ไม่มีทางให้ถอย มีแต่ต้องฟังคำสั่งข้า ทำศึกแบบหลังอิงน้ำ* สำเร็จ ทุกคนล้วนมีความดีความชอบ ล้มเหลว ศพจมอยู่ในแม่น้ำผู้ ท่านไม่มีหนทางที่สามให้เดิน!"

หน้าผากของพันแก้วเริ่มมีเหงื่อร้อนซึมออกมา

"ศึกครั้งนี้ข้าจะต้องเอาชนะให้ได้ หากมีผู้ใดคิดไม่ซื่อ ทำใ้งานใหญ่ของข้าต้องเสียหาย ข้าจะสังหารเขาเช่นสังเวทย์! ข้าขอสั่งท่าน หลังจากข้าตีด่านแตกแล้ว ให้นำกองกำลังทหารบุกเข้าสังหารฐานที่มั่นของข้าศึก รับคำสั่งหรือไม่"

ทั้งที่หลี่มู่ ผู้บัญชาการฉือเจียที่อยู่ตรงหน้าผู้น้อยกว่าตนมาก ทว่าเวลานี้พันแก้วถูกจิตสังหารที่ดุเดือดรุนแรงประหนึ่งเหยียบย่างผ่านภูเขาซากศพทะเลโลหิตที่แผ่กระจายออกมาจากร่างของหลี่มู่สิ้นสะเทือนสยบจิตใจ พันแก้วไม่อาจควบคุมตนเองได้ คุกเข่าลงข้างหนึ่งให้กับเขา

"ผู้น้อยน้อมรับคำสั่ง!"

---

* ทำศึกแบบหลังอิงน้ำ หมายถึงต้องบุกไปข้างหน้าอย่างเดียวเท่านั้นไม่มีทางให้ถอย ทหารก็จะมีคามฮึกเหิมต่อสู้อย่างสุดชีวิต มีที่มาจากสมัยสงครามฉู่ฮั่น หลิวปังมอบหมายให้หานซิ่นนำกำลังทหารหนึ่งหมื่นสองพันนายไปตีแคว้นจ้าว จ้าวหว่งมีกำลังทหารยี่สิบหมื่นนาย หานซิ่นตั้งค่ายอยู่ริมน้ำ ให้ทหารหนึ่งหมื่นนายตั้งแถวหันหลังให้แม่น้ำบุกเข้าโจมตีทัพจ้าว ทหารอีกสองพันนายให้คอยตีกลุ่มอยู่รอบค่ายทหารทัพเจ้า คอยตีฆาตขังในที่สุดก็เอาชนะทหารแคว้นจ้าวได้

45

ผู้บัญชาการหลี่มู่จะนำหน่วยกล้าตายข้ามหาดทรายริมน้ำไปในคืนนี้ เพื่อทำลายด่านธนูหินไฟของทัพหยวนเจี๋ยที่อยู่ริมฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฝูแห่งนั้น เป็นฝ่ายเปิดฉากโจมตีศัตรูก่อน

นี่เป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะเกี่ยวเนื่องถึงผลการทำศึก ด้วยเหตุนี้ ผู้บัญชาการจึงออกรบไปทดสอบไฟด้วยตนเอง

ข่าวแพร่ออกไปก็ราวกับคลื่นสะเทือนไปทั้งค่าย เหล่าทหารหาญที่ได้รับแรงฮึกเหิมจากการศึกครั้งก่อนไม่มีใครไม่ขานรับด้วยโลหิตที่เร่าร้อน

หลี่มู่คัดเลือกหน่วยกล้าตายหนึ่งพันคนจากทหารทั้งสี่กองด้วยตนเอง ล้วนเป็นผู้กล้าหาญสันตติการยิ่งงู ทุกคนสวมหมวก สวมเกราะหนา หลังแบกโล่อันใหญ่ สะพายคันธนูห้าสีที่แข็งแกร่ง มือข้างก็ถือหอก บ้างก็ถือดาบใหญ่ ที่หน้าแข้งยังมีตุลุกธนูหัวเหล็กสามเหลี่ยมที่มีอำนาจภาพ ในการเข่นฆ่าสังหารสูงไว้อีกห้าสิบดอก

น้ำหนักทั้งตัวรวมแล้วไม่ต่ำกว่าร้อยชั่ง คนธรรมดาทั่วไปเกรงว่าคงถูกน้ำหนักถ่วงจนไม่อาจเคลื่อนไหวได้ พวกเขาแต่ละคนกลับยึดดอกเชิดหน้าเข้าแถวอยู่บนชายหาดริมฝั่งแม่น้ำอย่างองอาจฝั่งผาย รอให้หลี่มู่ออกคำสั่ง

ทัพใหญ่ต่างก็เข้าประจำที่แล้ว ซ่อนเร้นอยู่ในความมืดยามราตรีเพียงรอให้พวกเขาโจมตีด้านธนูหินไฟที่ฝั่งตรงข้ามแตกก็จะบุกเข้าโจมตีโดยพร้อมเพรียงกัน

แสงไฟส่องสะท้อนชุดเกราะจนสาดประกายแวววาวละลานตาท่ามกลางสี่ยามราตรีกาล พุ่งแดงบนหมวกเกราะคล้ายเปลวไฟสีแดงสดใส่ที่ลุกโชนไม่มอดดับ

หลี่มู่แต่งตัวเช่นเดียวกับทหารหน่วยกล้าตายนายอื่น เขายืนตระหง่านอยู่หน้าแถว ทิวร่างเปี่ยมกลิ่นอายเยียบเย็น หน้ากากสำริดที่ปิดบังปกป้องใบหน้าและศีรษะซึ่งพาดอยู่บนหน้าผากอันนั้นเป็นรูปใบหน้ปีศาจดำทะมึน ยามค่ำมืดเช่นนี้มองดูแล้วทำให้คนตัวสั่นสะท้านทั้งที่ไม่รู้จักหนาว

สายตาคมกริบคู่นั้นของเขามองไปยังเหล่านักรบที่อยู่ตรงหน้า กล่าวเสียงเจียบขาด "ข้ารู้ว่าที่ผ่านมาจากท่านไม่มีใครไม่องอาจห้าวหาญเปี่ยมไปด้วยกำลังวังชา หากไม่คงไม่มีทางได้มายืนอยู่ตรงหน้าข้าในเวลานี้ได้! แต่ข้าขอบอกกับทุกท่าน ในสนามรบความกล้าหาญส่วนบุคคลไม่ใช่สิ่งสำคัญ มีเพียงรูปแบบการรบ มีเพียงการฟังคำสั่ง มีเพียงการร่วมแรงร่วมใจกันทำศึก จึงจะเป็นแนวทางในการพิชิตข้าศึก ยิ่งเป็นหนทางเดียวที่จะรักษาชีวิตเอาไว้ได้! วันนี้ข้าในนามของผู้บัญชาการ ขอสั่งพวกเจ้าให้ฟังคำสั่งของข้า ติดตามข้าไปทำลายด่าน ได้ยินชัดเจนแล้วหรือไม่"

"ได้ยินชัดเจนแล้ว!"

คนหนึ่งพันคนขานรับพร้อมกัน ฉับพลันนั้นมีคนเดินเข้ามา พร้อมกับ
หามสุราร้อนแรงมาด้วย

หลี่มู่ใช้หมวกเหล็กใส่สุราร้อนแรงจนเต็มแล้วตีมน้ำ ทหารที่อยู่
ด้านหน้าก็ทยอยตีจนหมด จากนั้นก็นำหมวกเกราะสวมกลับไปตีระฆะ
ตั้งหน้าากกลางมา ตวาดขึ้นคำหนึ่ง "ตามข้ามา!" หน่วยกล้าตายที่อยู่
ด้านหลังเหล่านั้นก้าวทำออกไปพร้อมกัน ภายใต้สี่ยามราตรีที่ปิดคลุม
พวกเขาสาวเท้าเร็วๆ ไปยังชายหาดแม่น้ำ

ห่างออกไปร้อยจั้ง ชายหาดตื่นฝั่งตรงข้ามที่ตอนกลางวันมองเห็น
อยู่ไกลๆ ก็คือที่ตั้งของกองหน้า...ฐานที่มั่นของหยวนเจี๋ย

ยามนี้ทุกอย่างที่ฝั่งแม่น้ำด้านตรงข้ามล้วนตกอยู่ในความมืด
มองดูแล้วมีแต่ความเงียบสงบ

เนื่องจากอยู่ในช่วงฤดูหนาวที่น้ำแห้งขุดพอดี น้ำในแม่น้ำในจุดที่
ลึกที่สุดจึงสูงไม่ถึงโคนขา

เกราะเหล็กแหวกผ่านผิวน้ำ ทหารกล้าตายหนึ่งพันนายลุยน้ำ
ในแม่น้ำที่เย็นเฉียบ มุ่งหน้าไปยังฝั่งตรงข้าม เสียงเกราะที่หนาหนัก
บนร่างกระทบกันยามเดิน ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่ก้าวแหวกน้ำไป
ข้างหน้าอย่างพร้อมเพรียงกัน ทำลายความเงียบสงัดในค่ำคืนนี้

บนชายหาดตื่นฝั่งตรงข้าม ท่ามกลางความมืดมีนัยน์ตาคู่หนึ่ง
จับจ้องทหารของต้าอวีที่กำลังลุยน้ำมาจากอีกฝั่งเหล่านั้นอยู่ก่อนแล้ว

นัยน์ตาคู่นั้นคล้ายนัยน์ตาของสัตว์ร้ายที่แอบจับตามองเหยื่ออยู่ใน
ความมืด เปล่งประกายความโหดเหี้ยมและความตื่นเต้นออกมาอย่าง
ยากจะปิดบัง

เขาก็คือซุนลี่กาน ชาวเจี๋ยแห่งด่านธนู ผู้ฝึกฝนหน่วยธนูหินไฟให้กับ
หยวนเจี๋ยที่กองทัพซำศึกได้ยื่นชื่อแล้วขวัญหนีดีฝ่อ

หลังจากทำศึกเล็กกันไปหลายครั้ง คนตัวอวี่คิดว่าจะฉวยโอกาส
ยามราตรีชิงลงมือก่อนเพื่อยึดครองชายหาดริมแม่น้ำ

ฝ่ายตรงข้ามเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี เขาหาช่องโหว่ไม่ได้แม้แต่หยอย
ทั้งไม่รู้ถึงจำนวนกองหน้าหน่วยกล้าตายกองนี้ที่แน่นชัด

แต่นี้ไม่สำคัญ...

ภายใต้การโจมตีด้วยกำลังไฟอย่างหนาแน่นที่เขาจัดวางกำลังไว้
ไม่ว่ายามนี้ฝ่ายตรงข้ามจะมากันจำนวนเท่าไร ผลลัพธ์เพียงอย่างเดียว
ที่รอพวกเขาอยู่... ก็คือความตาย

ในใจของเขากำลังคำนวณระยะเวลาห่างของคนที่ยังมองไม่เห็น
เหล่านั้่นอย่างละเอียดแม่นยำ

ห้าร้อยก้าว สี่ร้อยก้าว สามร้อยก้าว...

ข้างกายเขาคือพลธนู พลยิงหิน และพลยิงน้ำไม้สามพันนายที่
เตรียมพร้อมเฝ้ารอคอยอยู่ ซึ่งเริ่มมีท่าที่ขมกั้้นอารมณ์ไว้ไม่อยู่แล้ว

ซุนลี่กานกลับยังคงไม่เคลื่อนไหว มั่นคงดูจหินที่หนาหนัก กระทั่ง
คะเนว่าคนแคว้นต้าอวี่เข้ามาอยู่ในระยะที่เหมาะสมแก่การโจมตีด้วยการยิงหิน
และไฟมากที่สุดแล้ว จึงออกคำสั่งในทันที "ยิง!"

คำสั่งถูกถ่ายทอดลงไป

เครื่องยิงหินยิงหินก้อนใหญ่ที่ห่อหุ้มด้วยเปลวไฟที่ลุกโชนออกไป
แทบจะพร้อมกัน ประหนึ่งดาวที่ตกลงมาจากท้องฟ้าพุ่งตรงไปที่ชายหาด
ฝั่งตรงข้าม

มือยิงธนูยิงธนูออกไปติดๆ กัน ลูกธนูนับหมื่นดอกถั้กทอเป็นตาข่ายถึ

ผืนหนึ่ง กลืนกินข้าศึกที่อยู่ภายใต้การปกคลุมของตาข่ายทั้งหมด

พริบตาเดียวความเจียบสงบภายใต้สีหมึกยามราตรีในแถบนี้ของ
แม่น้ำผู้ก็ถูกทำลายแล้ว

หินไฟที่เจือด้วยลมร้อนผะพ่วนกลมตุ้มลงมาบนผิวน้ำ คลื่นน้ำสีขาว
แตกกระเซ็นสูงจิ่งกว่า ลูกธนูคมสีดำสาดประกายเยียบเย็น ร่วงลงมา
ดังซู่ๆ รวากับสายฝน พริบตาเดียวก็จมลงไปใต้น้ำ

คนที่ต้องธนูล้มคว่ำลงไปใต้น้ำทันที

"ตั้งรับ!"

หลี่มู่หยุดจิ้งหะก้าวไปข้างหน้า คำรามเสียงเจียบขาด

เสียงของเขาถูกถ่ายทอดลงไป ทุกคนหดแถวเข้ามาอย่างรวดเร็ว
แล้วตั้งแถวเป็นรูปสามเหลี่ยม มือชูโล่หนักขึ้น ฉับพลันนั้นเหนือศีรษะ
ก็คล้ายมีเกราะป้องกันอยู่ชั้นหนึ่ง

ภายใต้เกราะป้องกันที่กำลังอยู่ร่างที่มีเลือดเนื้อก็ต้านหินไฟธนูคม
เดินหน้าต่อไป

การโจมตีของข้าศึกยิ่งดุเดือดรุนแรง หินที่ห่อหุ้มด้วยเปลวไฟที่
ลุกโชนส่องสะท้อนจนแทบจะแดงฉานไปครึ่งแผ่นฟ้า ในอากาศเต็มไปด้วย
กลิ่นน้ำมันแสบจุมุกผสมปนเปกับกลิ่นประหลาดที่เกิดจากผิวน้ำและ
เนื้อที่ไหม้เกรียม

ผิวน้ำค่อยๆ มีฟองอากาศสีขาวผุดขึ้นมาเต็มไปหมด ด้านบนมีศพ
ที่ล้มคว่ำลงไปลอยอยู่หลายร่าง

ทหารนายหนึ่งยังตื่นนอนอยู่บนผิวน้ำ ทันใดนั้นหินใหญ่ก้อนหนึ่งก็
หล่นตุ้มลงมาอีก กระแทกถูกร่างของเขาอย่างไม่อาจหลบเลี่ยงได้เลย
ทั้งคนทั้งหินจมลงไปใต้น้ำอย่างรวดเร็ว

ตอนลอยขึ้นมามีอีกครั้ง เขาก็แน่นิ่งไม่ขยับแล้ว ร่างครึ่งหนึ่งดำเกียมน
ไปทั้งแถบ

คนหนึ่งล้มลง ตำแหน่งว่างลง คนที่อยู่ข้างหลังก็จะขึ้นมาแทนที่
อย่างรวดเร็ว

รู้ความปรานี...แต่กลับเด็ดเดี่ยวไม่หวั่นไหว

ทุกครั้งที่พวกเขาจะก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแปรเปลี่ยนเป็น
ยากลำบากยิ่ง กระนั้นการก้าวไปข้างหน้าก็ยังไม่เคยหยุดลง

อาศัยแสงสีแดงเต็มห้องฟ้าที่ส่องสะท้อนจากหินไฟในสายตาของ
ขุนลีگانเริ่มปรากฏเงาร่างของชาวต้าอวี่แล้ว

ดำมืดแน่นขนัดไปทั้งแถบ เห็นไม่ชัดว่ามีคนจำนวนเท่าไร เพียงเห็น
พวกเขาต้านไฟและธนูที่กีดกั้นคน เคลื่อนตัวช้าๆ มาทางฐานที่มั่น

ภายใต้การโจมตีอย่างหนาแน่นเช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามถึงกับยังสามาร
รักษารูปแบบขบวนได้กระชับแน่น ไม่สับสนยุ่งเหยิงแม้แต่น้อย

เหตุการณ์เช่นนี้เหล่าพลยิงหินและหน้าไม้กับเหล่าพลธนูล้วน
ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ยามมองข้าศึกที่ปรากฏตัวขึ้นมาราวปีศาจร้าย
ในก้นบึ้งดวงตาของพวกเขาอดจะมีแววประหลาดใจผุดขึ้นมาไม่ได้

ขุนลีگانสองตาแดงก่ำ สั่งให้โจมตีหนักขึ้น

หลุมุ่หน้าทหารที่อยู่ข้างหลังก้าวไปข้างหน้าทีละก้าว ภายใต้ความ
กดดันจากหินไฟและลูกธนูที่พุ่งมาเต็มห้องฟ้า ในที่สุดก็บุกอุดเข้ามา
จนระยะห่างระหว่างสองฝ่ายอยู่ในระยะหนึ่งร้อยก้าว

ในระยะห่างเช่นนี้เดิมเขาสามารถออกคำสั่งให้ทหารเปลี่ยน
รูปขบวนได้แล้ว โดยใช้การตอบโต้ด้วยการยิงธนูใส่อย่างต่อเนื่อง

เพื่อยับยั้งการโจมตีอย่างบ้ำระห่ำของฝ่ายตรงข้าม...แต่นั้นไม่ใช่ผลลัพธ์ที่เขาต้องการ

สิ่งที่เขาต้องการคือทำลายฐานที่มั่นของศัตรูในคราวเดียว เพื่อรุกทางที่จะมุ่งไปสู่ชัยชนะให้กองกำลังกวางหลิงอันเกรียงไกรที่ตั้งขบวนรออยู่ข้างหลังโดยไม่คำนึงถึงว่าจะต้องแลกมาด้วยสิ่งใด

"จิ้งฉิ่ง ไฟแรงเกินไป หากยังเป็นเช่นนี้ถึงไปถึงหน้าฐานที่มั่นได้ เกรงว่าคนของเราก็คงเหลือไม่เท่าไร ทำอย่างไรดี"

ขุนฟางจิวที่อยู่ด้านข้างหมวดคราถูกไฟเผาเกรียมไปครึ่งหน้า หัวไหล่ต้องถูกรถุดอกหนึ่ง ถูกเขาดึงออกมาอย่างไม่แยแสสนใจ เพียงหันหน้ามาถามหลี่มู่ด้วยความร้อนใจ และอาจเพราะตึงเครียดเกินไปจึงเรียกหลี่มู่ตามความเคยชินเช่นตอนอยู่จิวโขวในช่วงก่อนหน้านี

สายตาทั้งสองของหลี่มู่มองผ่านช่องลูกตาของหน้ากากที่น่าเกลียดน่ากลัวอันนั้น จับนึ่งไปที่ชายหาดต้นที่อยู่เบื้องหน้าผืนนั้น ส่วนลึกในดวงตาที่เย็นเยือกราวกับมีประกายไฟสีแดงเข้มเด่นระริกอยู่ แต่กลับไม่เห็นอารมณ์ความรู้สึกใดๆ

เขาในเวลานี้ไม่มีเจ็ดอารมณ์หกปรารถนา* ยิ่งไม่มีความรู้สึกใดๆ เขาเป็นคนทำการค้าที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

หลี่มู่หยุดฝีเท้า พลันหันหน้ากลับมา ตะโกนเสียงดัง "เป็นตายแล้วแต่โชคชะตา สูงส่งว่ารวยขึ้นอยู่กับฟ้าลิขิต! วันนี้อยู่ฐานข้างหน้าได้ทุกคนจะได้รับรางวัลปันบำเหน็จอย่างงาม! ถ้าตายอยู่ที่นี้ เชี่ยงกงก็ยอมสงเคราะห์ให้ความช่วยเหลือคนในครอบครัวของพวกเขาเจ้าเป็นอย่างดี! ฟังคำสั่งข้า จงรุดไปข้างหน้าอย่างเต็มกำลังด้วยความรวดเร็ว เมื่อเข้าไป

* 'เจ็ดอารมณ์' ได้แก่ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกลียด และใคร่ 'หกปรารถนา' ได้แก่ ความปรารถนาทางดาบ งาม ก ลิ่น กาย และใจ

ถึงระยะห้าสิบก้าว ให้โจมตีได้ตอบอย่างสุดกำลัง!"

เขาสั่งการจบก็โยนโล่หนักในมือทิ้ง กวาดแกว่งดาบในมือเข้ารับ
ลูกธนูที่พุ่งเข้ามาตรงหน้า

ลูกธนูถูกพาดฟันหักกลาง ดัดกระเด็นออกไป แล้วร่วงหล่นลงในน้ำ
เงาร่างที่แข็งแกร่งปราดเปรียวของเขาวิ่งห้อยตะบิ้งไปข้างหน้า

ทหารหาญที่อยู่ข้างหลังต่างตะลึงงันแล้ว

"พี่น้องทั้งหลาย ตามผู้บัญชาการไป นุก!"

ขุนฟางจื่อได้สติกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว เขาคำรามเสียงดัง แล้ว
โยนโล่ทิ้งตามไปด้วย

เท่านั้นยังไม่พอ ถึงกับปลดเกราะเหล็กออก เผยให้เห็นกล้ามเนื้อ
เป็นมัดๆ ทั่วร่าง ชักดาบออกมาตามหลีมูไป ทางหนึ่งหลบหินไฟ ลูกธนู
ทางหนึ่งก็วิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

เหล่าทหารหาญได้สติกลับคืนมาจากความตื่นตระหนกอย่างรวดเร็ว
เห็นคนที่พุ่งไปข้างหน้าด้านรับหินไฟกับลูกธนูที่ยิงมาอย่างหนาแน่น ในที่สุด
ก็นุกหลุดไปถึงที่นั่นได้อย่างยากลำบาก

คนที่เหลืออยู่ในเวลานี้แต่ละคนนัยน์ตาแดงฉานไปด้วยโลหิต
ลื้มความเป็นความตายไปนานแล้ว

ความคิดเดียวที่เหลืออยู่ในสมองก็คือติดตามผู้บัญชาการไปยึด
ฐานที่มั่นข้างหน้าของข้าศึกให้ได้ เห็นสภาพการณ์เช่นนี้แล้ว ต่างพากัน
โยนโล่หนักทิ้ง ท่ามกลางหยดน้ำที่แตกกระเซ็น ต่างคำรามเสียงดังออกมา
คำหนึ่ง ชักดาบไล่ตามไป พุ่งไปข้างหน้า

สองฝ่ายอยู่ห่างกันเพียงระยะหนึ่งร้อยก้าว...

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ ชวนลี้กานกับทหารฝ่ายนั้นอีกสามพันนาย
ต่างเห็นอย่างชัดเจน

พวกเขาไม่ได้ยินว่าคนของตัวอวีพุดอะไร เพียงเห็นคนกลุ่มใหญ่
มีดฟ้าม้วนดินจู่ๆ ก็ทิ้งโล่หนักพร้อมกัน แล้วเร่งรุดตรงมาทางพวกตนอย่าง
รวดเร็วคล้ายไม่ต้องการชีวิตแล้วเช่นนั้น

เงาร่างสีดำที่พุ่งกระโจนเข้ามาดูจปีศาจร้ายภายใต้สีหมึกยามราตรี
ที่แปลกประหลาดยิ่ง

ชั่วพริบตาเดียวระยะห่างระหว่างกันก็ลดลงเหลือเจ็ดสิบก้าวแล้ว
ทหารของหยวนเจี๋ยตะลึงงัน ยามกะทันหันถึงกับตั้งสติไม่ได้
หยุดการโจมตีไปแล้ว

"ขว้างหิน! ยิงธนู!"

ชวนลี้กานตะโกนเสียงเฉียบขาด เสียงแทบแตกพว่

ทหารทำตามคำสั่งอีกครั้ง

หินไฟกับลูกธนูพุ่งเข้ามาอย่างหนาแน่นอีกครั้ง

ได้ทำคือหาดิ้นแล้ว หลี่มู่พาทหารหาญที่อยู่ข้างหลังพุบหมอบลง
กับพื้นเคลื่อนตัวไปข้างหน้า

มีคนตายไป แต่จำนวนคนที่มากกว่ายังคงบุกไปข้างหน้าต่อเนื่อง
ลดระยะห่างระหว่างกันลงไปทีละก้าวๆ กระทั่งเข้าสู่ระยะห้าสิบก้าว

หินไฟสูญเสียพลังในการโจมตี หลังจากยิงออกไปก็จะร่วงตกไปอยู่
ด้านหลังคน ประกายไฟกระเด็นลุกไหม้ป่าที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

ท่ามกลางเปลวไฟที่พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทั้งสองฝ่ายต่างสามารถ
มองเห็นใบหน้าของศัตรูแล้ว

ทหารของหยวนเจี๋ยมองใบหน้าปีศาจของฝ่ายตรงข้ามที่ไม่รู้ว่า

มีจำนวนเท่าไร พวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าด้านหินไฟและธนูที่ไม่เคย
พ่ายแพ้มาก่อนถึงกับถูกฝ่ายตรงข้ามตีแตกมาได้

คนตัวอ้วนเหล่านี้ที่แท้แล้วพวกเขาเป็นคนหรือปีศาจกันแน่

ท่ามกลางเสียงแสบคำรามแหบแห้งของซุนลี่กาน พวกเขายังคง
ปล่อยลูกธนูในมือออกไป แต่ทั้งร่างกลับถูกความหวาดกลัวในใจ
เข้าครอบงำ มือเริ่มไม่ฟังคำสั่ง

ลูกธนูที่ยิงออกไปจากคันธนูห้ำหั่นที่แข็งแกร่ง ความแรงถึงกับไม่อาจ
แทงทะลุเกราะเหล็กของคนตัวอ้วนที่อยู่ตรงหน้าได้!

พวกเขาได้แต่มองคนตัวอ้วนที่ตั้งลูกธนูบนตัว โลหิตไหลพรากออกมา
แต่กลับไม่ได้ล้มลง ยังคงบุกคุกคามเข้ามาที่ละก้าวๆ

หลังควบคุมแรงรุกใหม่ไม่ได้ กำลังพลันเปลี่ยนเป็นยิงอ่อนแอ
ถดถอยลง

แนวหน้าของฐานที่มั่นเริ่มเกิดการจลาจลขึ้นมาแล้ว

ซุนลี่กานเบิกตาจนหน้าตาแทบฉีกขาด ชักดาบออกมาฟันศีรษะทหาร
ด้านข้างที่มีท่าทางหวาดกลัวจนหัวหด ตวาดเสียงเฉียบขาด "ใครกล้าถอยหนี
สังหารไม่ละเว้น!"

ท่ามกลางเสียงแสบคำรามด้วยความโกรธของเขา ทหารทั้งหลาย
ต่างแข็งใจสงบจิตใจ รวมตัวกันอีกครั้ง ปล่อยลูกธนูออกไปอย่างสุดกำลัง

ท่าธนูพุ่งมาไม่ขาดสาย ดังซวบๆ พุ่งลงมาตรงหน้า

ตอนหลังมีวงทะยานไปพลันรู้สึกชาที่ด้านข้างของซี่โครง ทว่าเขาก็
ไม่ได้ก้มลงมอง เพียงยื่นมือข้างหนึ่งไปกุมลูกธนูคมที่แทงทะลุเกราะเหล็ก
ของตนดอกนั้น แล้วดึงออกอย่างแรง จากนั้นก็เหี่ยวคันธนูเหล็ก เอาลูกธนู
ดอกนั้นที่ยังมีเนื้อหนังและโลหิตหยาดหยดของเขาอยู่ขึ้นพาดสาย เล็งไปยัง

ชาวเจ็ดด้านหน้าที่กำลังกวัดแกว่งดาบสังหารทหารให้โจมตีอยู่ แล้วปล่อยให้
ธนูดอกแรกในคำคืนนี้ออกไป

ลูกธนูพุ่งแหวกอากาศ ส่งเสียงพีบขาดแก้วหูออกมา

ซุนลี่กานยังไม่ทันมองเห็นชัด เพียงรู้สีสภาพเบื้องหน้าดำมืด คล้าย
มีอะไรบางอย่างพุ่งเข้ามาตรงหน้าตน

เขาเบิกตากว้างตามสัญชาตญาณ ในที่สุดก็มองเห็นแล้ว

นั่นเป็นลูกธนูเหล็กที่มีตราสลักซึ่งตนคุ้นเคยดีดอกหนึ่ง พุ่งแหวกอากาศ
มาด้วยความเร็วสูง หัวลูกธนูรูปสามเหลี่ยมแทงเข้าไปตรงหว่างคิ้วของ
เขาทะลุออกหลังกะโหลก รวากับทะลุผ่านร่างที่ข้างในกลวงเปล่า

ความรุนแรงของพลังโจมตีนี้ ทั้งที่โลหิตสาตกระจายไปรอบด้าน
ลูกธนูเหล็กที่มีมันสมองสีแดงขาวติดอยู่ดอกนี้ก็ยิ่งพุ่งไปข้างหน้าต่อ และ
ปักลึกเข้าไปในลำคอของทหารที่อยู่ข้างหลังเขานายหนึ่ง ตรึงร่างของ
คนทั้งสองไว้ด้วยกัน จากนั้นจึงหยุดลง

ซุนลี่กานสองตาเบิกกว้าง ร่างหงายไปข้างหลัง ล้มตึงลงไปตรงๆ

ทหารที่อยู่บริเวณใกล้เคียงตะลึงงันไปอีกครึ่ง

"ยิ่งธนูต่อไป ใครไม่ทำตามตาย..."

ผู้ช่วยแม่ทัพของซุนลี่กานได้สติ ตะโกนส่งเสียงเจ็บบขาด ทว่า
ยังไม่ทันสิ้นเสียง...

'พุบ!' เสียงหนักๆ ดังขึ้น จากนั้นเขาก็ร่วงลงกับพื้น

ลำคอของเขาถูกลูกธนูคมอีกดอกหนึ่งแทงทะลุ โลหิตไหลโกรกออกมา
ตามมุมปากของเขา

ผู้ช่วยแม่ทัพคนที่สามไม่กล้าเคลื่อนไหวก้าวอีก ได้แต่ยืนตัวแข็งที่อออยู่
ที่นั่น หันมองไปข้างหน้าพร้อมๆ กับพวกทหาร

บริเวณไกลออกไป ท่ามกลางแสงไฟที่ลุกโชน คนในชุดเกราะผู้หนึ่ง
ถือคัมภีร์ยื่นอยู่

แสงไฟส่องลงบนหน้ากากสำริดที่ดูร้ายและมีโลหิตสดติดอยู่บน
ใบหน้าของเขา ไม่มีใครสามารถมองเห็นดวงตาทั้งสองที่อยู่หลังหน้ากาก
ของเขาได้

แต่ในใจของทุกคนต่างหนาวสะท้าน

คนผู้นั้นกำลังมองมาที่ตน

จิตสังหารรุนแรงแทงทะลุกระดูกในทันที

"ยิง!"

คำสั่งเย็นยะเยือกไร้ปราณีถูกส่งออกมาจากด้านหลังหน้ากากปีศาจ
ของบุรุษผู้นั้น

ทหารที่ตั้งแถวรออยู่ด้านหลังเขาเหล่านั้นต่างยกคัมภีร์และหน้าไม้
ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

ชั่วพริบตาเดียวลูกธนูเหล็กจำนวนนับไม่ถ้วนก็พุ่งเข้าไปตรงหน้า
ทหารฝั่งตรงข้ามดุจพายุฝนอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับเสียงหวีดหวิวแหลมเล็ก
ความเดือดเดี่ยวแนวแนวของกองทัพหยวนเจี๋ยถูกบุรุษผู้นี้กับ
หน่วยยิงธนูที่อยู่ข้างหลังเขาทำลายลงอย่างหมดสิ้นในพริบตานี้เอง

ไม่มีใครสนใจฐานที่มั่นอีก

ทหารสามพันนายดุจเจอปี่ศาจร้าย พร้อมกับเสียงครวญคราง
อันน่าเวทนาของคนที่ถูกลูกธนูล้มลงกับพื้น แต่ละนายต่างซิงกันกลับหลัง
หันวิ่งหนี เจ้าผลึกข้า ข้าเหยียบเจ้า กุ่นวายไกลาหลไปหมด

ทหารจำนวนมากไม่ได้ตายเพราะลูกธนูที่พุ่งเข้ามา หากแต่ตาย
เพราะถูกพวกเดียวกันเองเหยียบย่ำ

ยามนี้ทางตะวันออกฟ้าเริ่มสว่าง แสงอรุโณทัยเรืองเรือง
 ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำฝู พันก้าวที่รอมคริ่งคืนแล้วได้ร้องสั่งการ
 ออกมาคำหนึ่ง นำทหารก่วงหลังสามพันนายกับชาวปาที่เลือดระอุร้อน
 เดือดพล่านเหล่านั้นข้ามชายหาดตื้นของแม่น้ำมาอย่างรวดเร็ว ท่ามกลาง
 เสียงกู่ร้องดังทะลุฟ้า เหยียบย่ำซากศพที่กองทับถมอยู่ใต้ฝ่าเท้า ติดตาม
 เเงาร่างที่ถือหอกอยู่บนหลังม้าของหลี่มู่ บุกลงไปในค่ายทหารของ
 กองทัพหยวนเจี๋ย

ในที่สุดเกาอินก็สลัดหลุดจากพันธนาการมาได้ขณะที่เขาปรับเปลี่ยน
 แผนทีวางไว้ก่อนหน้านี้ นำกองกำลังทหารเร่งรุดไปเหยียงโจว คิดจะใช้
 แผนล้อมเว่ยชว่ยจ้าว* อยู่ นั่น ก็ได้รับรายงานข่าวหนึ่ง

ด้านตะวันออกของปาจวิน ด้านตะวันตกของเมืองหยวน หลี่มู่
 ทำศึกกับกองทัพหลักของหยวนเจี๋ยที่แม่น้ำฝูจนได้รับชัยชนะ จากนั้น
 โหมรุกรวดเดียวโจมตีและยึดปาจวิน ระหว่างทางที่หยวนเจี๋ยหนีกลับ
 เหยียงโจว เขาถูกล้อมขนาบหน้าหลัง พอไม่มีทางไปก็ฆ่าตัวตาย

การศึกครั้งนี้ได้ห้ำหั่นต่างตื่นตะลึง ชื่อของเทพแห่งสงครามหลี่มู่
 นับแต่นั้นก็แพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

* 'ล้อมเว่ยชว่ยจ้าว' ในยุคจั้นกั๋ว แคว้นเว่ยยกทัพไปตีแคว้นจ้าว แคว้นฉีต้องการช่วยแคว้นจ้าวจึงยกทัพตี
 โอบเข้ามาทางด้านหลังแคว้นเว่ย ทำให้แคว้นเว่ยต้องยกเลิการโจมตีแคว้นจ้าวหันมารบมือกับแคว้นฉีแทน
 ต่อมาเป็นกลยุทธ์หนึ่งในการทำศึก ใช้วิธีโจมตีฐานที่มั่นของข้าศึกเพื่อให้ข้าศึกถอนทัพกลับมาป้องกัน

46

เดือนสุดท้ายของรัชศกชิงผิงปีที่สิบห้า เกาลั่วเดินก็กลับไปเกาะไปสู่อีกครั้ง

สาเหตุไม่ใช่เพราะบิดามารดาได้แย้งกันอีก แต่เพราะนางล้มป่วยลง หลังจากคืนนั้นผ่านไป วันรุ่งขึ้นนางก็ดูอ่อนเพลีย ข้าวก็กินไม่ค่อยลง ตอนแรกเซียวหย่งจยาก็บอจวีเข้าใจว่านางเพียงไม่อยากอาหาร คิดไม่ถึงว่าเพียงไม่กี่วันก็ล้มหมอนนอนเสื่อ มีไข้ขึ้นสูงแล้ว

เกาลั่วเดินแม้จะอ่อนแอบบอบบาง แต่ตั้งแต่เล็กจนโตก็ถูกเลี้ยงดูมาได้อย่างราบรื่น ป่วยเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น เซียวหย่งจยาร้อนใจยิ่ง เรียกหมอหลวงในวังหลายคนมาตรวจรักษา เหล่าหมอหลวงหมุนเวียนกันตรวจอาการ มอง ฟัง ถาม จับชีพจร ร่วมกันวินิจฉัย สุดท้ายต่างบอกเป็นอาการกระทบถูกความเย็น เขียนใบสั่งยาให้หลายเทียบ สั่งกำชับให้บำรุงร่างกายพักผ่อนให้ดีกว่าไม่เป็นอะไรมาก

หลังจากหมอหลวงไปแล้ว เชี่ยวหย่งจยาก็ตั้งอกตั้งใจดูแลบุตรสาว หลังให้กินยาอยู่หลายวัน อาการป่วยของเกาลิ้วเดินก็บรรเทาลง แต่ยังคงไม่หายดี ทั้งไม่เจริญอาหารสักเท่าใด

เมื่อเห็นดวงหน้าน้อยๆ ของบุตรสาวซุบซอบไปมากเพียงไม่กี่วัน เชี่ยวหย่งจยาก็กับเกาเฉียวต่างปวดใจยิ่ง ครั้นบุตรสาวได้พักรักษาตัวต่ออีกหลายวัน เห็นนางดูแจ่มใสขึ้นมาบ้างแล้ว ทั้งสองจึงปรึกษากัน ตัดสินใจส่งบุตรสาวไปพักรักษาตัวที่เกาะไป่ลู่สักระยะหนึ่ง เพราะถึงแม้ที่นั่นจะเป็นเกาะกลางแม่น้ำ แต่ก็ยังมีพื้นที่โล่งกว้างกว่าที่จวนในเจียนคัง อีกทั้งบนเกาะมีภูเขาขนาดเล็กล้อมรอบอยู่สามด้าน ฤดูหนาวอบอุ่น ฤดูร้อนเย็นสบาย ดินฟ้าอากาศดีกว่าในเมืองมาก โดยเฉพาะในวันที่หนาวเหน็บเช่นนี้ ในเมืองอากาศหนาวเย็นมีดหม่น เมื่อเปรียบกันแล้ว บนเกาะยังอบอุ่นกว่ามาก

ปรึกษากันเรียบร้อยแล้วก็เลือกวัน เกาเฉียวมาส่งภรรยาที่บุตรสาวถึงเกาะไป่ลู่ หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อย ตนเองจึงกลับไปในเมือง เกาลิ้วเดินล้มป่วยครั้งนี้หาใช่เพราะโกรธเคืองบิดามารดา หรือจงใจทำร้ายตนเอง...นางเองก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องทำเช่นนี้

คืนนั้นหลังจากนางไปหาบิดา วันถัดมาก็รู้ว่าเกาอื่นพี่ชายร่วมสกุลได้เร่งรัดไปเจียงเป่ย์แล้ว โยกย้ายกองกำลังทหารไปช่วยเหลือผู้

การศึกษาที่เซตสู่อครั้งนี้ สุดท้ายแล้วจะแพ้ชนะอย่างไร นางไม่อาจคาดการณ์ได้ และไม่อยู่ในขอบเขตความสามารถของนางด้วย แต่ในที่สุดบิดายังคงตัดสินใจเช่นนี้ เรื่องนี้นางรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่ง ในใจยิ่งรู้สึกปลื้มปิติยินดี

ตั้งแต่เล็กจนโตในใจของนางบิดาก็เปรียบเสมือนเทพองค์หนึ่ง

ตอนบิดายกทัพไปปราบปรามทางเหนือแล้วไม่ได้รับชัยชนะ จำต้อง
กลับมาแดนใต้ด้วยความเศร้าสลด นางเองก็เพิ่งถือกำเนิดได้ไม่นาน
จึงไม่ได้เห็นภาพดังกล่าวด้วยตาตนเอง ยิ่งไม่มีความทรงจำแม้แต่น้อย

ทว่าเรื่องนี้ไม่เพียงไม่ส่งผลกระทบต่อนางในการเลื่อมใสศรัทธา
บิดาของตน กลับทำให้ทุกครั้งที่นางนึกถึงยังเกิดความรู้สึกเคารพในตัว
บิดา และเห็นใจในความเศร้ารันทตใจของผู้กล้าเพิ่มขึ้น

ตั้งแต่เล็กนางนั่งเรียนหนังสือร่วมกับเหล่าพี่ชายน้องชายร่วมสกุล
เวลาว่างจากการเรียนก็ฟังพวกเขาถกเถียงกันเรื่องบ้านเมืองอยู่ข้างๆ นาง
แม้จะไม่พูดอะไร แต่พร้อมกับการค่อยๆ เติบโตขึ้นมา มากน้อยนางก็ยัง
รู้ว่าบิดาไม่ได้เฉียบคมเหมือนเดิม ไม่ได้มีลักษณะของวีรบุรุษเช่นที่นาง
จินตนาการในสมัยเด็กอีกต่อไป

แต่นางก็เข้าใจบิดามาโดยตลอด อยู่ในฐานะของหัวหน้าสกุลเกา
เขามีสั่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงและมีเรื่องต่างๆ ที่ต้องคำนึงถึง

ทว่าครั้งนี้ตอนที่นางรู้ว่าบิดาถึงกับอนุญาตโดยนัยให้คนเหล่านั้น
ใช้หลุมุ่เป็นหมากในการต่อสู้กันอย่างลับๆ ด้วยความคิดอันเห็นแก่ตัว
เพื่อที่ตนจะได้ไม่ถูกผู้คนว่ากล่าวเอาได้ นางก็รู้สึกผิดหวังมากจริงๆ

ดีที่ภายหลังบิดายังคงเป็นบิดาคนเดิมที่นางรู้จักผู้นั้น เรื่องนี้นาง
รู้สึกปลื้มปีติยินดีมากจริงๆ

ช่วงเวลาที่นางป่วยหนักที่สุดหลายวันนั้น เห็นบิดามารดาร้อนใจ
นางเองก็อยากให้เห็นตนเองหายเร็วหน่อย เพียงแต่ร่างกายกลับไม่เอาไหน
เสียเลย

ช่วงนี้นางตามมารตามาอยู่ที่เกาะไปลู่ อยู่มาครึ่งเดือนกว่าแล้ว
ภายใต้การดูแลอย่างเอาใจใส่ของมารดาและพวกอาจวี ในที่สุดร่างกาย

ก็ค่อยๆ ฟิ้นคืนสู่ปกติ จิตใจก็ดีขึ้นมา

ยามนี้ใกล้จะถึงวันสิ้นปีแล้ว

สกุลเกาเป็นเพราะเรื่องแต่งบุตรสาวในช่วงก่อนหน้านี้ แม้จนถึงทุกวันนี้คนนอกยังคงนำไปเป็นหัวข้อเรื่องแอบวิพากษ์วิจารณ์กัน แต่นอกจากคนสกุลคู่แล้วดูจากภายนอกตระกูลที่แต่ก่อนเคยไปมาหาสู่กัน เหล่านั้นก็ยังคงเป็นฝ่ายมาเยือน กอปรกับสกุลเกามีญาติพี่น้องมาก ในจวนจึงมีเรื่องจุกจิกต้องทำเป็นกำยกอง

เซียวหย่งจยาให้อาจ๊วกกลับไปช่วยฟูเหรินของเกาอวินจัดการ ส่วนตนเองกับบุตรสาวยังคงอยู่ที่นี่

วันนี้ตอนบ่ายเซียวหย่งจยาไปอารามจื่ออวินทำพิธีขอพรให้บุตรสาว เกาล้วเสินอยู่ที่เรือนรับรองคนเดียว

เนื่องจากช่วงบ่ายรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรง นางจึงนอนไปตื่นหนึ่ง คิดไม่ถึงว่ากลับฝันอะไรุ่นวาย

เริ่มต้นก็ไม่รู้ฝันถึงอะไร เลอะๆ เสือ่นๆ จากนั้นความฝันก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น ถึงกับฝันว่าลู่อัจฉริยะจื่อตายไปแล้ว

นางตื่นตระหนกหวาดผวา

แต่ยังไม่หมด จากนั้นความฝันที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็เกิดขึ้นแล้ว

จู่ๆ นางก็ฝันเห็นหลี่มู่

เขาเองก็ตายแล้ว!

ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยคราบโลหิต ทั้งยังกดทับอยู่บนร่างของนาง สภาพการตายน่าหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง

นางตกใจตื่นขึ้นมาจากฝันร้าย ตอนลุกขึ้นมานั่ง ทั้งร่างเต็มไปด้วยเหงื่อเย็น เนื้อตัวลั่นเทิ้ม หัวใจเต้นระรัวจนแทบหลุดออกมาจากลำคอ

แม้เกาลัวเดินจะตื่นขึ้นมาแล้ว แต่ดวงตาทั้งสองของเขาที่มีโลหิตสด
หยาดหยดออกมาตลอดระยะเวลาขณะมองจ้องนางในห้วงฝัน และแววตา
น่ากลัวในดวงตาทั้งสองซึ่งนางไม่อาจใช้ถ้อยคำใดมาบรรยายได้นั้น
กลับยังคงปรากฏชัดเจนอยู่ในสมอง

นางเนื้อตัวสั่นเทา นั่งอยู่บนเตียงคนเดียว เหม่อลอยอยู่นาน กระทั่ง
สาวใช้พบว่านางตื่นแล้วจึงเข้ามาปรนนิบัติ เช็ดเหงื่อ หลังเปลี่ยนเสื้อผ้า
แล้ว นางจึงค่อยๆ สงบสติอารมณ์ลงได้

แต่จิตใจกลับเปลี่ยนเป็นยำแหย่ยิ่ง

ตลอดช่วงบ่ายนางกอดหมอน้ำร้อน* ไว้ในอ้อมแขน เหม่อมอง
ทัศนียภาพแม่น้ำในฤดูหนาวนอกหน้าต่างที่พอมองเห็นอยู่ไกลๆ

ริมฝั่งแม่น้ำปลุกดอกชิงช้า** ไว้เต็มไปหมด ช่วงฤดูใบไม้ผลิบริเวณนั้น
จะมีสีชมพูสดใสไปทั้งแถบ มองจากที่ไกลคล้ายปูเฒ่าเรียงรองแพรวพราว
ไปด้วยสีส้ม

แต่ในฤดูกาลนี้สายตานางกลับมีแต่ต้นไม้ใบโกร๋น บางครั้งมีเงาร่าง
นกกระสาสีขาวสองสามตัวที่กลับจากทางเหนือมาพักไหว่ในฤดูหนาว
บินผ่าน เป็นสีส้มสะดุดตาเพียงหนึ่งเดียวในความสลัวมัวนี้

หลังจากลู่อิวทรงแต่งงานไป เกาลัวเดินเคยให้คนนำของขวัญอวยพร
ในนามของตนไปมอบให้

ลู่อิวทรงก็มอบของขวัญกลับมาให้นาง

เวลานี้เกาลัวเดินพลันคิดว่าจะเขียนจดหมายให้ลู่อิวทรงอีกสักฉบับ
ถามอีกฝ่ายถึงข่าวคราวของลู่อิวเจียนจื่อ เนื่องจากนับแต่ลู่อิวเจียนจื่อไปเสียใจ

* หมอน้ำร้อน อุปกณ์ให้ความอุ่น เป็นภาชนะเหล็กทรงกลมแบนสำหรับใส่น้ำร้อนมีฝาเกลียวปิดแน่น
เอาผ้าห่อเอามาถอดหรือวางในผ้าห่มเพื่อให้ความอบอุ่นในฤดูหนาว

** อิงช้า คือดอกซากุระ

แล้ว นางก็ไม่รู้ข่าวคราวของเขาอีกเลย ก็ไม่รู้เวลานี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง
ในคำคืนก่อนวันออกเดินทาง เขามากกราบลาบิดาของนาง ภาพที่
นางมองส่งเงาด้านหลังของเขาจากไปพลันผุดขึ้นมาในใจอีกครั้ง

เกาลั่วเส้นหยิบพุกันหมึก ก่อนเขียนจดหมายขึ้นมาหนึ่งฉบับ ครั้น
จดหมายเขียนเสร็จแล้ว นางกลับไม่ได้เรียกคนส่งออกไปทันที

นางกับลู่อิวรงเคยเป็นสหายที่ดีต่อกัน ทั้งยังสนิทสนมกันอย่างมาก
ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน เคยนอนเตียงเดียวกัน คุยกันได้แทบทุกเรื่อง ไม่มี
ความลับระหว่างกันก็จริง

แต่มาบัดนี้คล้ายมีช่องว่างที่มองไม่เห็น ค่อยๆ แยกนางกับสหาย
ที่ดีที่สุดของนางออกจากกัน

เกาลั่วเส้นมองจดหมายใจลอยอยู่ตามลำพังครู่หนึ่ง แล้วหยิบมัน
โยนลงไปในเตาไฟเจี๊ยบๆ มองแผ่นกระดาษถูกเปลวไฟแผดเผา ค่อยๆ
มอดไหม้กลายเป็นเถ้าสีขาวเล็กๆ ท่ามกลางเปลวไฟที่ระริกไหว

นางกดขมความว่ารุ่นในใจไว้ เรียกขงซูให้หยิบเสื่อคลุมกันขอบ
ด้วยขนสัตว์สีขาวที่ตนสวมเวลาออกไปข้างนอกมา ครั้นสวมเสื่อคลุมแล้ว
นางก็ออกจากเรือนมุ่งตรงไปอารามจี้ออวัน

จู่ๆ เกาลั่วเส้นก็ไม่อยากอยู่ที่นี้ต่อไปแล้ว นางอยากกลับไปจีวน
ในเมือง

ข่าวตอนหลี่มู่เฟิงไปถึงปากฉ้วนจวบจนทำศึกได้รับชัยชนะ นางล้วน
รู้แล้ว

แต่เวลาผ่านไปนานเพียงนี้ การศึกต่อนั้นความคืบหน้าที่ญาติผู้พี่
ยกกองกำลังไปช่วยหนุนเนื่องเป็นอย่างไรบ้าง นางกลับไม่รู้แม้แต่หน่อย

หากได้กลับไปถึงฉวน ถ้ามีข่าวใหม่เกี่ยวกับการศึกที่เขตสุ่ บิดา

น่าจะได้รู้เป็นคนแรก

หลังจากเกาลัวเดินเกิดเรื่องไม่สบายใจกับมารดาในครั้งก่อน ทั้งนางก็ล้มป่วย ตลอดหลายวันที่ผ่านมายามอยู่ต่อหน้านาง มารดาจะไม่เอ่ยถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลี่มู่แม่แต่ครั้งคำ

นางเองก็เอ่ยปากถามไม่สะดวก

แต่เกาลัวเดินรู้ หลังจากการศึกครั้งนี้ยุติลง ถึงหลี่มู่จะมีชีวิตรอดกลับมาได้ ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาเช่นไร มารดาก็ได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วที่จะไม่ให้นางกลับไปจึงไขว้อีก

สำหรับเรื่องที่หลี่มู่บีบบังคับแต่งงานเป็นภรรยาทำให้นางต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ที่เคยมีมาแต่เดิมไปอย่างสิ้นเชิง จนกระทั่งบัดนี้ความคิดนี้ก็ยังคงติดค้างอยู่ในใจของนางเสมอ เพียงเริ่มคิดขึ้นมาที่ไร นางเป็นได้ไม่สบายใจเสียทุกครั้ง

แม้ว่านุรุษผู้นี้จะหาได้เลวทรามต่ำช้าเช่นที่นางจินตนาการไว้ในช่วงก่อนแต่งงาน ทั้งมารดาและน้องสาวของเขาก็เป็นคนดีมาก เพียงได้คลุกคลีอยู่ด้วยกันเป็นเวลาสั้นๆ แค่นั้นก็ทำให้นางนึกถึงและเป็นห่วงจนถึงบัดนี้ แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่เพียงพอให้นางยื่นกรานต่อสู้อับกับมารดาอย่างถึงที่สุดเพื่อพวกเขา

นางเตรียมใจไว้แล้วว่า จะแยกจากเขา ไม่กลับไปไขว้อีก... แต่ในส่วนลึกของจิตใจนางยังคงไม่อาจทิ้งความห่วงพะวงถึงความเป็นความตายของเขาไปอย่างสิ้นเชิงได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากผ่านความฝันที่น่ากลัวในวันนี้แล้ว

นางหวังว่าเขาจะปลอดภัยไม่เป็นอะไร และได้กลับบ้านในเร็ววัน เพราะมารดาและน้องสาวของเขาต่างกำลังตั้งตารอให้เขากลับมา

ทุกวันทุกคืน

เกาลัวเดินมาถึงอารามคืออวินแล้ว

นักพรตหญิงที่เฝ้าประตูเห็นนางมาเยือน ไบหน้าพลันปรากฏรอยยิ้ม
และเข้ามาต้อนรับอย่างมีไมตรีจิต

เกาลัวเดินถามไปคำหนึ่งจึงทราบว่สถานที่ที่มารดาทำพิธีขอพร
คือวิหารस्याเซียน นางก็ตรงไปที่นั่น

เมื่อไปถึงนางกลับเห็นข้างในเหลือเพียงนักพรตหญิงไม่กี่คนที่ยัง
สวดมนต์อยู่ กับหญิงรับใช้สูงวัยที่อยู่ข้างกายมารดา ทว่าไม่เห็นเงาร่าง
ของมารดา

เหลียวเงินคือผู้นั้นก็ไม่อยู่...

หญิงรับใช้สูงวัยบอกว่าเมื่อครู่ทำพิธีเสร็จ องค์หญิงใหญ่เนื่องจาก
คุกเข่ามาครึ่งค่อนวัน ขาเข่าปวดเมื่อยยืนได้ไม่มั่นคง หลังจากประคอง
ขึ้นมา อาจารย์ก็เชิญไปพักผ่อนที่ห้องพักด้านหลัง

เกาลัวเดินฝงกศีระะบอกหญิงรับใช้สูงวัยไม่ต้องไปตาม เป็นเพราะ
นางรู้ที่รู้ทางดีจึงพาของชู้กับอิงเถาเข้าไปเอง

เดินเลี้ยวมาที่วิหารด้านหลัง มาถึงหน้าห้องพักที่ชื่อเรือนพักซึ่งผู้
เห็นประตูปิดอยู่ นางจึงบอกให้สาวใช้รออยู่เชิงบันได ส่วนตนเองยก
ชายกระบโปรงแล้วเดินขึ้นไป มาถึงหน้าประตูนางก็ผลักเข้าไปเบาๆ
ก่อนต้องแปลกใจเมื่อพบว่าประตูถึงกับลงดาลจากด้านในไว้

เวลากลางวันเช่นนี้ มารดาเพียงมาพักผ่อนที่นี้ชั่วคราวช่วยยามเท่านั้น
มีเรื่องลับอะไรกันที่ต้องปรึกษาหารือกับนักพรตหญิงสูงวัยผู้นั้นโดยถึงกับ
ต้องลงดาลประตู

เกาลัวเดินอดจนสนทน่ห่ี่ไม่ไ้ นางยกมือขึ้นมา ขณะกำลังจะ
เคาะประตู ทั่นไ้คนั้นก็ไ้ยินเสียงพูดคล้ายเป็นเสียงชายหนุ่มดังแว่ว
มาจากด้านใน มือข้างนั้นพลันหยุดชะงัก ในใจนางตื่นตะลึงและสงสัย

เกาะไปลู่อยู่ในความครอบครองของมารดาทั้งหมด นอกจาก
ในเรือนรับรองที่มีคนรับใช้ชายที่จำเป็นไม่ก็คนกับทหารองครักษ์แล้ว
ตลอดทั้งปีก็ไม่อนุญาตให้บุรุษแปลกหน้าอย่างเหยียบขึ้นมาแม้ครั้งก้าว

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าที่น่เป็นอารามนักพรตหญิง ในห้องพักด้านหลัง
ถึงกับมีเสียงบุรุษได้อย่างไร

ตอนแรกเกาลัวเดินเข้าใจว่าตนเองคงฟังผิดไป จึงเงี่ยหูฟังอีกนิด
ครั้งนี้แน่ใจอย่างไม่ต้องสงสัย

ในเวลาเน่เองที่ห้องพักด้านในก็มีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกำลังเอ่ยปากขึ้น
"องค์หญิงใหญ่...ให้บ่าวช่วยนวดเท้าให้ท่านเถิด"

ห้องพักมีทางเข้าสองชั้น แบ่งเป็นห้องด้านนอกกับห้องด้านใน
เสียงนั้นเห็นชัดว่าดังมาจากห้องด้านใน

แม้จะมีระยะห่างอยู่บ้าง ทั้งไ้ยินไม่คอยชัดเจนนัก แต่เมื่อเกาลัวเดิน
เอาหูแนบกับร่องประตู ยังคงพอจับใจความประโยคนั้นไ้

เกาลัวเดินเบิกตากว้าง ร่วงแข็งที่ออกไปทันที นางยืนอยู่ที่นั้น ในเวลา
อันสั้นไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างกาย

แม้คนในจวนจะไม่เคยเอ่ยต่อหน้าเกาลัวเดินแม้ครั้งคำ แต่นาง
เติบโตอยู่ในเมืองเจี้ยนคังมาแต่เล็ก จะมากจะน้อยก็เคยไ้ยินไ้ฟังมา
ว่าเหล่าสตรีสูงศักดิ์มักมากเหล่านั้นแอบใช้ชีวิตมั่วโลกก็ลับหลังคน

อย่างเช่นจู่เจียเอวี่ อวิ่หลินหวังเพยผู้ั้น กล่าวกันว่าอีกฝ่ายเลี้ยงเด็กหนุ่ม
รูปงามไว้หลายคนเพื่อบำรุงบำเรอความสุขให้นาง

สตรีสูงศักดิ์ที่มีพฤติกรรมเฉกเช่นจู้เจียวี่นั้น มีจำนวนนับไม่ถ้วน
แต่เกาลั่วเสินไม่เคยคิดเลยว่าจะมีวันหนึ่งที่มารดาของตน
เชี่ยวชาญงายา องค์หญิงใหญ่ชิงเหอ... จะทำเรื่องเฉกเช่นเดียวกันกับ
พวกจู้เจียวี่นี้ด้วย

นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!

ถึงแม้ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาจะไม่ปรองดองกัน ทั้ง
แยกกันอยู่มาหลายปีอย่างเปิดเผย แต่ในส่วนลึกของหัวใจเกาลั่วเสิน
ยังคงโอบกอดความหวังอยู่อย่างดีอัน หวังว่าสักวันหนึ่งบิดากับมารดา
จะคืนดีกันได้

นางงุนงจันตื่นตะลึงยิ่งแล้ว หัวใจทั้งดวงเต้นระรัวดังตึกๆ ความรู้สึก
อย่างหนึ่งที่ปะปนอยู่ระหว่างความผิดหวังอย่างรุนแรงและความโกรธแค้น
แทนบิดาที่รู้สึกว่าจะไม่คุ้มค่ากับการรอพลันเอ่อท้นขึ้นมาในใจอย่างรวดเร็ว
ใบหน้าของนางแดงก่ำด้วยความโมโห ขณะคิดจะตบประตูดังๆ เพื่อ
ยับยั้งการกระทำของมารดา นางก็พลันหยุดชะงักในทันที

อาเหนียงยังอยู่ในช่วงวัยที่ดี รูปโฉมงดงามประทับใจคน กลับต้อง
แยกกันอยู่กับอาเหี้ยมาเป็นปีๆ

แม้ข้าจะรักอาเหี้ยมาก แต่ข้าก็ไม่อาจไม่ยอมรับว่าอาเหี้ย
มีงานยุ่งมากเกินไปจริงๆ

ใจของเขาถูกเรื่องต่างๆ มากมายยึดครองไปจนสิ้น ที่เหลือไว้ให้
อาเหนียงก็ดูเหมือนจะน้อยมาก

อย่างน้อยข้าก็รู้สึกที่อาเหนียงไม่ได้รับการใส่ใจสักเท่าใด

แม้อาเหนียงจะไม่เคยเอ่ยถึงความโดดเดี่ยวอ้างว้างของนางต่อหน้าข้า
แม้ครั้งคำ แต่บางครั้งจากคำพูดเล็กๆ น้อยๆ กับเสียงทอดถอนใจของ

อาจวี ซ้ำก็รู้แล้วว่าอาเหนียงโดดเดี่ยวเดี๋ยวเดียวดายยิ่ง

อาเหนียงอยู่บนเกาะเล็กแห่งนี้คนเดียว กลางวันยังดี แต่ค่ำคืนที่ยาวนานเหล่านั้นแล้ว ข้าเองก็ไมรู้แน่ชัดว่าหลังจากข้ามอนหลับไปแล้ว อาเหนียงก้าวผ่านคืนวันเหล่านั้นมาได้อย่างไร

เกาลัวเดินยืนนิ่งอยู่กับที่ ความโกรธแค้นเมื่อครู่ค่อยๆ จางหายไป ในใจเหลือเพียงความง่วงและความเศร้าใจ ยามกะทันหันไมรู้ควรทำอย่างไรดี

ในขณะที่หยาดน้ำตาใกล้จะหยาดหยดลงมาอยู่นั้น จับปล้นนั่นเอง ก็ได้ยินเสียงจากข้างในดังขึ้นมาอีก

'เพลิง!' คล้ายเสียงถ้วยชาถูกขว้างลงกับพื้นจนแตก

"ใส่หัวไปเดี๋ยวนี้! ถ้าให้ข้าเห็นหน้าเจ้าอีก ข้าจะสังหารเจ้าเสีย!"

เสียงมารดาดังลั่นมาเข้าหูเกาลัวเดินอย่างชัดเจน

ตามมาด้วยเสียงวิงวอนขอร้องที่ผสมปนเปกันของนักพรตหญิงสูงวัย กับบุรุษผู้นั้น เสียงฝีเท้าของมารดาดังขึ้นคล้ายกำลังเดินเร็วๆ ออกมาด้านนอกด้วยความเดือดดาลเป็นพินเป็นไฟ

หัวใจของเกาลัวเดินเต้นรัวเร็วขึ้นอีกครั้ง "ไม่มีเวลาให้คิดอะไรอีก นางรีบกลับหลังหัน ยกขากระโปรง ก้าวลงบันไดอย่างรวดเร็ว ส่งสายตาให้สาวใช้รีบตามตนมา ก่อนสาวเท้าวิ่งออกไปจนถึงระเียบงวนที่เชื่อมต่อมาที่นี้แล้วจึงหยุดลง เกาะราวลูกกรงหอบหายใจคำโต

เกาลัวเดินยังไม่ทันพักหอบหายใจได้สักเท่าไรก็มีเสียงฝีเท้ามารดาดังตามมาจากข้างหลัง

เกาลัวเดินพยายามสงบใจ นางหมุนตัวกลับไปแล้วเดินไปข้างหน้า เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เงยหน้าขึ้น เห็นเงาร่างของมารดานางจึงหยุดฝีเท้าลง

คลี่ยิ้มออกมา ร้องเรียกออกมาคำหนึ่ง "อาเหนียง"

เชียวหย่งจยาสี่หน้าซีตขาว สองแก้มมีสีแดงจัดให้เห็นรำไร หัวคิ้ว
 นัยน์ตามีร่องรอยของความโกรธ ขณะสาวเท้าเร็วๆ ออกมา ครั้นเห็น
 บุตรสาวกำลังเดินมาทางตน นางก็ตื่นตระหนก หยุดฝีเท้าตามสัญชาตญาณ
 "อาหมี เหตุใดเจ้าจึงมาที่นี่"

"อาเหนียง ลูกไม่มีอะไรทำจึงมารับท่าน พวกนางบอกท่านอยู่ที่นี้
 ลูกจึงมาดูเจ้าค่ะ"

เกาลัว่เสียดข่มความตื่นเต้นในใจเอาไว้ ยิ้มแยมทำเหมือนไม่มี
 อะไร

เชียวหย่งจยาสงบใจ มองบุตรสาวอย่างละเอียดแวบหนึ่ง เห็นนาง
 มีสีหน้าปกติ ดูแล้วน่าจะมาที่นี่เพื่อรับตนจริง เพียงบังเอิญมาเจอกัน
 ตรงนี้พอดีเท่านั้น

ยามนี้ถึงเหตุการณ์ในห้องพักเมื่อครู่นี้ เชียวหย่งจยาก็อครู้สึก
 ออกสิ้นขวัญหายไม่ได้

ดีที่ตนหวาดไล่คนไปทันเวลา และออกมาอย่างรวดเร็ว

ถ้าตอนนี้ยังอยู่ในห้อง เกิดบุตรสาวไปได้ยินอะไรเข้า ต่อไปยามอยู่
 ต่อหน้านาง ตนยังจะเงยหน้าขึ้นมาได้อย่างไร

เชียวหย่งจยาสงบใจลง เดินเข้ามายิ้มบางๆ "เมื่อครู่อาเหนียง
 เพียงเห็นอยู่จึงได้ออกมาพัก อาเหนียงหายเหนื่อยแล้ว เช่นนั้นก็ไปเกิด
 กลับไปกัน"

เกาลัว่เสียดพยักหน้า ตามเชียวหย่งจยากลับมาที่ห้องโถงด้านหน้า
 ออกจากอารามเต่า ขึ้นไปบนเกี้ยวอุ่นด้วยกัน แล้วกลับไปยังเรือนรับรอง
 หัวใจที่เต้นระรัวแรงเมื่อครู่นี้ของเกาลัว่เสียดในที่สุดก็ค่อยๆ สงบนิ่งลง

"อาเหนียง ร่างกายของลูกหายดีแล้ว ลูกออกจะคิดถึงอาเหนียง ไม่น้อย ลูกอยากกลับไปจนเจ้าคะ"

นางซุกหน้าไปในอ้อมอกมารดา วิงวอนด้วยน้ำเสียงนินมวล

เชียวหย่งจยาเพียงล้งเลเล็กน้อยก็พยักหน้า "ก็ดี พรุ่งนี้พวกเรากลับไป ก็แล้วกัน ช่วงสิ้นปีพอดีในจวนมีงานต้องจัดเตรียม"

เกาลัวเดินถอนหายใจด้วยความโล่งอก นางกอดแขนมารดาแน่น คล้ายว่าถ้าปล่อยมือมารดาก็จะหนีไปเช่นนั้น

เชียวหย่งจยาก้มหน้าลงมองเกาลัวเดินแหวหนึ่ง เห็นดวงหน้าน้อย ของนางยังดูซีดเชียวอ่อนแอจากการป่วย ยังไม่มีเนื้อหนังกลับคืนมา ดังเดิม ตนก็โอบกอดบุตรสาวไว้ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรัก

"ร่างกายของเจ้ายังไม่หายดี อากาศก็หนาวเย็น ไยต้องวิ่งออกมา ด้วยเล่า เกิดกระทบถูกความเย็นเข้า..."

เกาลัวเดินสุดดมกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกกล้วยไม้ที่เคยคุ้นจากร่างของมารดา แล้วหลับตาลงซ้าๆ

"อาเหนียง เกิดหลี่มู่กลับมาไม่ได้แล้ว ต่อไปลูกช่วยดูแลมารดากับน้องสาวของเขาดีหรือไม่"

เชียวหย่งจยาตะลึงงัน ครั้นก้มลงมองก็เห็นบุตรสาวยังคงหลับตา สีหน้าซีดขาว นางล้งเลอยู่ชั่วขณะ แล้วส่งเสียงอย่างเฉยเมยออกมา คำหนึ่ง "อืม"

นางรู้สึกว่ามีมือข้างนั้นของบุตรสาวกอดแขนตนแน่นขึ้น ส่วนลึกในดวงตามีประกายซบซ้อนผุดขึ้นมาจางๆ

หลังแม่ลูกกลับมาถึงเรือนรับรอง เชียวหย่งจยาก็เรียกคนให้ส่ง

เกาฬัวเสินกลับห้องก่อน พอมองส่งเงาร่างบุตรสาวเดินจากไป จากนั้นก็หันหน้ากลับมา รอยยิ้มบนใบหน้าเลือนหายไปแล้ว นางกล่าวเสียงเย็บเย็น "ไปไล่คนในอารามเต้าออกไปให้หมดเดี๋ยวนี้! ห้ามเหลือแม้แต่คนเดียว ผู้ใดกล้าบิดพลิ้วไม่ยอมไป จงสังหาร!"

องค์รักษ์รับคำสั่งแล้วออกไป

เซียวหย่งจยาหวางคิดว่ามีประกายเอี่ยมระอาผู้ดีขึ้น สุดทำยก็ระบายลมหายใจยาวออกมา แล้วจึงหมุนตัว ขณะจะเข้าไปข้างในพลันได้ยินเสียงฝีเท้ากระชั้นถี่ดังมาจากนอกประตูคล้ายมีคนกำลังวิ่งเข้ามา

ยามอยู่ที่นี้...คนที่กล้าทำเช่นนี้ก็มีเพียงเกาหวนแล้ว

เซียวหย่งจยาหันหน้ามา แล้วก็ไม่ได้คิดจากที่คิด เกาหวนก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามาก้าวหนึ่งแล้ว สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ ปากก็ร้องขึ้น "ท่านป้า! อาเจียอยู่ที่ใดหรือขอรับ มีข่าวดีมาจากเขตสุ หลี่มู่ได้รับชัยชนะเป็นที่แน่นอนแล้ว! ไม่เพียงเอาปากจวินคืนมาได้ ยังยึดเหลียงโจวได้อีกด้วย และจะกลับมาเมืองหลวงก่อนปีใหม่ อาเจียเล่า หลานต้องการพบนาง!"

เกาหวนพูดพลางสาวเท้าเร็วๆ เข้าไปข้างใน

47

ขณะเกาหวนเดินผ่านข้างกายเซียวหย่งจยา กลับถูกนางยื่นมือมาขวางไว้

"ลิวหลง อาเจียของเจ้าร่างกายยังไม่หายดี นางพักผ่อนอยู่ เรื่องนี้ บ้ารู้แล้ว บ้าจะบอกนางเอง"

เซียวหย่งจยากล่าวยิ้มๆ

เกาหวนมองเซียวหย่งจยา เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ

"ตกลงตามนี้ จวนจะเย็นแล้ว ในเมื่อเจ้ามาทั้งที่ กินข้าวแล้วค่อยกลับไปเถิด บ้าจะให้แม่ครัวทำกับข้าวที่เจ้าชอบกินสักหลายอย่าง"

ใบหน้าเซียวหย่งจยาดูแล้วเต็มไปด้วยความเมตตา นางพูดจบก็ หมุนตัวไปเรียกคน

กับท่านบ้ำผู้นี้ แต่ไรมาเกาหวนก็ไม่เคยรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม

เขาแม้จะเป็นคนตรงไปสักหน่อย ความคิดชั่วร้ายก็ไม่มี แต่กลับ

ไม่ได้ใจ เขามองออกว่าเซียวหย่งจยาไม่ค่อยพอใจข่าวที่เขานำมาบอก
สักเท่าไร

ก่อนหน้านี้เพราะเพิ่งได้รับข่าว ด้วยความตื่นเต้นเกินไปจึงอดใจ
ไม่อยู่วิ่งมาหาเกาลัวเดิน มาบัดนี้ถูกเซียวหย่งจยาสาदनน้ำเย็น* เปียกโชก
ทั้งศีรษะ เมื่อนึกถึงความซบซ้อนวอนที่อยู่ตรงกลาง เขาก็เข้าใจดี อดนึก
เสียใจในความบ่มบ่ามของตนไม่ได้ เพราะรู้ว่าท่านบำไหญ่อยู่ ตนคง
ไม่ได้พบเอาเจี้ยน ไหนเลยยังจะรั้งอยู่กับข่าวอีก เขารีบกล่าวขอบคุณ
ปฏิเสธไปโดยบอกยังมีธุระอื่น แล้วขอตัวกลับก่อน

เซียวหย่งจยาก็ไม่รังไว้ เรียกคนส่งเขาออกจากเกาะ มองส่งเขา
จนเงาด้านหลังหายลับไป จึงหมุนตัวเดินเข้าข้างใน

เกาลัวเดินกลับมาห้องพักแล้วก็สั่งให้คนเก็บข้าวของ...

ตกค่านางกินอาหารด้วยกันกับมารดา เอ่ยปากถามว่าพรุ่งนี้จะ
ออกเดินทางตอนใด เซียวหย่งจยาก็บอกกลับบอกว่า "อาเหนืองคิดดูแล้ว
ในเมืองอากาศไม่ดี ร่างกายของเจ้ายังอ่อนแอหนัก ไม่สู้อยู่ที่นี้ไปก่อน
รออีกสักกระยะค่อยว่ากันเถิด"

เกาลัวเดินได้ยิบว่าจู่ๆ มารดาก็เปลี่ยนใจเช่นนี้ นางมองจ้องไปก็เห็น
มารดา มองนางด้วยสีหน้ายิ้มๆ สีหน้าอ่อนโยนละมุนละไม ในใจแม้จะ
สงสัย แต่เพราะรู้ว่านิสัยของมารดาดี นางจึงไม่ถามอะไรมาก

หลังกินข้าวเสร็จ เกาลัวเดินเพียงสั่งให้หญิงชู้ไปสอบถามดูว่าตอนบ่าย
ใช้มีใครมาที่เกาะหรือไม่ ฉวยชู้กลับมาแจ้งว่า "ลิวหลงมาแล้ว เพียงแต่
เพิ่งมาถึง คนยังไม่ทันเข้ามาข้างใน พุดคุยกับองค์หญิงใหญ่ได้ไม่กี่ประโยค

* สาदनน้ำเย็น เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงการเหน็บแนม เสียดีสี หรือพูดให้ผู้อื่นเสียอารมณ์ หดความ
กระตือรือร้น

ก็กลับไปแล้วเจ้าคะ"

ข่าวที่ฉียงซู่เข้ามาสั้นๆ ไม่กี่ประโยคนี้ กล่าวสำหรับเกาลัวเดินแล้ว กลับคู่ควรแก่การพิจารณาใคร่ครวญอย่างยิ่ง

เกาลัวเดินรู้ว่าเกาหวนตั้งใจมาหานางที่นี้ แปรแก้ส่วนต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับหลี่มู่แน ไหนเลยนางยังจะระงับอารมณ์ไว้ได้อีก รีบตรงไปหา มารดาทันที

เซียวหย่งจยาอยู่ในห้องพัก ปลดมวยผมลงมาแล้ว นางนั่งอยู่ตามลำพังที่หน้าคั่นช่อง เส้นผมดำทั้งศีรษะปล่อยสยายบนแผ่นหลัง ดูจมน้ำตาตก แผ่นหลังเหยียดตรงไม่ขยับ คล้ายเหม่อลอยคิดอะไรอยู่ พอได้ยินเสียงฝีเท้าบุตรสาวเดินเข้ามา นางก็หมุนตัวมา

"อาเหนียง วันนี้อาทิตย์มาหรือ ไซ้มีข่าวของหลี่มู่หรือไม"

เกาลัวเดินถามนางตรงๆ

เซียวหย่งจยาตะลึงงัน ย่นหัวคิ้วน้อยๆ ลูกขึ้นเอ่ย "ใครกันปากมาก เช่นนี้..."

"อาเหนียง! อาตี้อ่าอย่างไร" เกาลัวเดินขัดจังหวะนาง

เซียวหย่งจยาชะงักนิ่งไปครู่หนึ่ง

"หลี่มู่ได้รับชัยชนะ ไม่นานก็จะกลับมาเมืองหลวงแล้ว"

นางกล่าวเสียงราบเรียบ

เกาลัวเดินนิ่งงันไปทันใด

ความหวังพะวง ความกังวลจางๆ ในใจตลอดช่วงที่ผ่านมา รวมทั้งความรู้สึกอกสั่นขวัญหายที่เกิดขึ้นหลังจากฝันร้ายในวันนี้ ชั่วพริบตานี้ พลันมลายหายไปหมดเพราะคำพูดประโยคนี้ของเซียวหย่งจยา จิตใจนางเปลี่ยนเป็นโล่งโปร่งสบาย

เขาชนะศึกในครั้งนี่ที่เดิมต้องพ่ายแพ้อย่างไม่ต้องสงสัยมาได้
ข่าวกลับมาพร้อมกับชัยชนะนี่อีกไม่นานหลู้อีกกับอาถึงคงจะทราบเช่นกัน...
แค่นี้เพียงพอแล้ว

"อาหมี แม้เขาจะรบชนะกลับมา แต่แล้วอย่างไร! เจ้าคิดดู ตอนนั้น
เขาทำลายการแต่งงานของเจ้าอย่างไรบ้าง! อาเหนียงไม่มีทางยอมให้เขา
พบเจ้าอีก..."

เซียวหย่งจยาในใจยังมีความโกรธเกรี้ยว ขณะที่กำลังพูด นางกลับ
พบว่าบุตรสาวคล้ายไม่ได้ฟังตนอยู่ ประกายตาวิบไหว มุมปากคล้าย
หยักยกขึ้นน้อยๆ ท่าทางดูใจลอย

"อาหมี! อาเหนียงกำลังพูดกับเจ้า! เจ้าได้ยินแล้วหรือไม่"

เกาลั่วเดินร้องอาออกมาคำหนึ่ง นางตื่นจากภวังค์ ส่งยิ้มหวานให้
มารดา "อาเหนียง ลูกไม่มีธุระอะไรแล้ว ลูกขอตัวกลับห้องก่อน ท่านก็
พักผ่อนเร็วหน่อยเถิด"

พูดจบนางก็เดินออกไป

เป็นเวลาหลายวันแล้วที่เซียวหย่งจยาไม่ได้เห็นสีหน้าเช่นนั้นบน
ใบหน้าของบุตรสาว

นางมองเงาร่างอรชรอ่อนแอของบุตรสาวที่เดินจากไป ยืนนิ่งอยู่
กับที่ ในเวลาอันสั้นไม่อาจเรียกสติกลับคืนมา

คืนนี้เกาลั่วเดินนอนหลับดีมาก วันรุ่งขึ้นนอนอึดขึ้นขึ้นมากก็ได้ยิน
ฉงชู่บอกว่าไม่รู้เกิดเรื่องอะไรขึ้น เมื่อคืนคนในอารามจื่ออวิ้นถูก
องค์หญิงใหญ่ไล่ออกไปทั้งหมดในคืนนั้นเลย ไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว
เกาลั่วเดินยิ่งรู้สึกโล่งใจมากขึ้น

ตนสรุปได้แล้ว เรื่องเมื่อวานจะต้องเป็นยายเฒ่าเจ้าเล่ห์ผู้นั้นที่
 อดฉลาดเข้าใจว่ามารดาของตนเปล่าเปลี่ยวว่าเหว่มานาน ถึงได้ทำเรื่อง
 เช่นนั้นขึ้นมา

ท่าที่ได้ตอบของมารดาทำให้เกาลัวเดินโล่งใจอย่างที่สุด ส่วนลึก
 ในใจทั้งดีใจและซาบซึ้งใจ

มารดาแม้จะมีนิสัยแปลกประหลาดอยู่บ้าง บางครั้งทำอะไรขึ้นมา
 แม้แต่ตนก็ยังรู้สึกไม่ชอบใจ แต่เรื่องเช่นนี้ก็กลับสอดคล้องเหมาะสมกับ
 สถานะสูงศักดิ์ของมารดา

อย่างจู้จี้เยวีย แม้จะได้ชื่อว่าเป็นหวังเพยสตรีที่สูงศักดิ์ แต่สิ่งที่
 กระทำนั้น...เรียกว่าทำให้คนดูถูกเหยียดหยามอย่างแท้จริง

ในเมื่อหลี่มู่ไม่เป็นไรแล้ว มารดาก็ยื่นกรานไม่ยอมให้ตนกลับไป
 เช่นนั้นก็ไม่ว่าจำเป็นต้องไปทำให้นางอารมณ์เสียเพราะเรื่องนี้อีก

ต่อไปจะเป็นเช่นไร ทุกอย่างเพียงรอหลี่มู่กลับมาแล้วค่อยว่ากัน
 ก็ยังไม่สาย

นับแต่นั้นเกาลัวเดินก็อยู่เกาะไปสู่อุบัติด้วยความสบายใจ ทุกวัน
 อ่านหนังสือคัดอักษร เบื่อแล้วก็ไปเดินเล่นริมแม่น้ำ ชมทิวทัศน์ ไม่ก็
 ให้อาหารนกกระยาง วันเวลาผ่านไปอย่างสงบสุข พริบตาเดียวอีกไม่กี่วัน
 ก็จะมีสิ้นปีแล้ว

วันนี้ผู้คนทั้งเมืองเจียนคังต่างวางมือจากงานจัดการของเก่าเตรียมรับ
 ของใหม่ที่ยุ่งวุ่นวายในบ้านลง ต่างพากันออกมากที่ท้องถนน

บนถนนที่เชื่อมจากประตูเมืองด้านตะวันออกตรงไปยังวังหลวงสายนั้น
 ตั้งแต่หัวถนนยันท้ายถนนทั้งสองฝั่งเบียดเสียดไปด้วยผู้คน

เมื่อยืนอยู่บนกำแพงประตูเมืองมองลงไป บนถนนยาวเหยียดทั้งสาย

ดำมืดไปหมด ล้วนมีแต่ศึระะคน

หลี่มู่ใช้กองกำลังทหารเพียงหกพันนายทำให้หยวนเจี๋ยพายแพ้อย่างยับเยิน ไม่เพียงช่วยแคว้นปากอบกู้บ้านเมืองทำให้คนแคว้นปารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณ ยังช่วยชิงเหลียงโจวที่อยู่ทางเหนือกลับคืนมาให้ต้าอวี่อีกด้วย ชาวนี้ได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งด้านเหนือและด้านใต้ของแม่น้ำ

ตามคำบรรยายที่มีชีวิตชีวาสมจริงสมจังของชาวเจียงหนานในช่วงเวลาเพียงคำคืนเดียวหลี่มู่ก็ได้กลายเป็นตำนานของเทพแห่งสงคราม และความภาคภูมิใจของผู้คนแห่งราชวงศ์ได้ไปแล้ว

ต่างว่ากันว่าวันนี้เขาจะกลับมาถึงเมืองหลวง เพื่อจะยกย่องชมเชยและปูนบำเหน็จเขาให้เป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้ง ฮ่งเต๋ไม่เพียงทำลายกฎเกณฑ์อนุญาตให้เขาขี่ม้าเข้าเมือง ยังอนุญาตให้เขาพากองทหารองครักษ์เดิมเข้าเมืองมาด้วยกัน รับการต้อนรับจากผู้คนตลอดทาง

ตะวันค่อยๆ เคลื่อนสูง เลยยามช้อมาเล็กน้อย บนถนนหลวงนอกเมืองสายนั้นค่อยๆ ปราบกวนคนและม้าชบวนหนึ่ง จากไกลเข้ามาใกล้ รวจนเข้ามาใกล้ระยะหนึ่ง เฝิงเว่ยที่รับคำสั่งให้มารอด้อนรับอยู่ที่นี้มองจากบนกำแพงเมืองลงมา เห็นที่ด้านหน้าสุดภายใต้ธงแม่ทัพที่โบกสะบัดไปตามลมมีคนผู้หนึ่งขี่ม้ามา คนผู้นี้คือหลี่มู่ เขาริบลงมาที่ประตูเมืองเฝ้ารอด้อนรับด้วยตนเอง

หลังทักทายถามสารทุกข์สุกดิบกันแล้ว เฝิงเว่ยก็ถ่ายทอรับสั่งคำปลอบบำรุงขวัญของฮ่งเต๋ จากนั้นก็พาคนทั้งกลุ่มเข้าเมืองมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน มุ่งหน้าไปไกลแจ้ง

หลี่มู่นำกองกำลังทหารที่มีวินัยเป็นระเบียบเรียบร้อยทางด้านหลังตนเข้าสู่เมืองเจี้ยนคัง

ราษฎรเห็นแม่ทัพหนุ่มดวงตาเปล่งประกายแวววาวนั่งอยู่บนหลังม้าสูง สวมชุดออกศึกมีสง่าผ่าเผย ท่วงท่าองอาจห้าวหาญ เห็นผู้คนทหารหาญที่อยู่ด้านหลังจ้องหวะก้ำอย่างพร้อมเพรียงกัน เลื้อยเกาะห่มวกเหล็กเป็นประกายแวววาว ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่องคมหอกสาดประกายวิบวับ กองกำลังทหารเปี่ยมอานุภาพแข็งแกร่งและทรงพลังอดไม่ได้ที่จะเปล่งเสียงโห่ร้องออกมาเป็นระยະ

หลี่เสี๋ยบังคับบัญชากองทัพมาหลายปี ครั้งนี้ได้รับมอบหมายให้ไปทำศึกอย่างงุนๆ งงๆ เดิมเข้าใจว่าคงต้องตายแน่นอนไม่เคยคิดเคยฝันว่าสุดท้ายไม่เพียงเอาชีวิตรอดมาได้ ยังกลับมามีเกียรติยศชื่อเสียง

เกียรติยศและฐานะชื่อเสียงเช่นนี้ พุดได้ว่าเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคิดฝันมาก่อน

เขาอดใจไม่อยู่ ส่งสายตาไปที่เงาดำด้านหลังของคนที่นั่งอยู่บนหลังม้าเบื้องหน้าผู้นั้น ในดวงตาเต็มไปด้วยความเคารพเลื่อมใส เขายืดอกเชิดหน้า นำทหารที่อยู่ด้านหลังตนสาวเท้าเข้าเมือง

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องชื่นชมมาตลอดทาง กองกำลังทหารก็มาถึงไถเชิงแล้ว

หลี่มู่หลงจากหลังม้า เดินเข้าประตูตำซื่อหม่า ในที่สุดก็มาถึงวังหลวงเจี้ยนคัง เขาก้าวขึ้นบันไดสีแดงเดินเข้าไปในท้องพระโรงที่ส่องเต๋องศ์ปัจจุบันออกว่าราชการปกครองบ้านเมือง

ฮ่องเต้ซิงผิงสวมพระมาลาฮ่องเต้ประทับอยู่บนบัลลังก์ สองข้างแยกเป็นขุนนางใหญ่ฝ่ายทหารและพลเรือน พระเนตรทั้งสองวาววับ โหนกพระปรางมีริ้วแดงจางๆ บ่งบอกถึงอาการผิดปกติของพระวรกาย

สายพระเนตรลอดผ่านหยกกระย้าที่ห้อยลงมาทางด้านหน้าของพระมาลา
จับนิ่งไปยังร่างหลี่มู่ที่กำลังเดินเข้ามา

ในห้องพระโรงที่มีคนยืนอยู่เต็มกลับเงียบกริบไม่ได้ยินเสียงใดๆ
มีเพียงเสียงฝีเท้าที่กำลังก้าวเดินเข้ามาของหลี่มู่กับพวกหลี่เสียด

เสียงฝีเท้าของเขาดังกังวานและหนักแน่น

ท่ามกลางสายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่จ้องมองมา สีหน้าของหลี่มู่
สงบนิ่ง สองตามองตรงไปข้างหน้า รอจนเดินมาถึงเบื้องหน้าบัลลังก์ก็
คุกเข่าลงโขกศีรษะถวายบังคมฮ่องเต้

ฮ่องเต้ซึ่งฝังใจไม่ได้เบิกบานพระทัยเช่นวันนี้มานานมากแล้ว ถึงกับ
ยิ้มรับสั่งให้เขาลุกขึ้น ตรัสถามถึงสภาพการณ์ในการทำศึกเล็กน้อย
"ปาหวังซาบซึ่งในบุญคุณของต้าอวี๋เราอย่างมาก อีกไม่กี่วันเราจะให้คน
ส่งเขากลับแคว้น ยังเป็นราชาแห่งแคว้นดังเดิม ท่านเห็นดีเห็นน้อย
ตราครุฑมีคุณูปการสูง คู่ควรแก่การปูนบำเหน็จแต่งตั้ง เราขอเลื่อนตำแหน่ง
ให้ท่านเป็นขุนพลเว่ย* ตราบประทับทองคำแถบผ้าม่วง ตั้งหน่วยงานเป็น
เอกเทศ ผู้ร่วมสร้างความดีความชอบที่เหลือ เราจะปูนบำเหน็จทุกคน!"

ตรัสจบ ในห้องพระโรงก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นมาเบาๆ ทันที

ตำแหน่งสูงสุดของขุนนางฝ่ายทหารในราชวงศ์นี่คือตำแหน่ง
รองลงมาคือแม่ทัพใหญ่ ขุนพลเพียวฉี** ขุนพลเซอฉี*** ถัดลงมาก็คือ
ขุนพลเว่ยแล้ว

ตำแหน่งตำแหน่งนี้ฮ่องเต้ไม่ได้ทรงแต่งตั้ง ปล่อยให้ว่าง

* ขุนพลเว่ย (ขุนพลผู้พิทักษ์) เป็นตำแหน่งนายทหารชั้นสูง ทำหน้าที่บัญชาการกองกำลังทหารพิทักษ์เมืองหลวง

** ขุนพลเพียวฉี ขุนพลผู้มีตำแหน่งต่ำกว่าแม่ทัพใหญ่ แต่ได้รับเบี้ยหวัดเท่าแม่ทัพใหญ่ มีอำนาจเท่าเสนาบดี
ดำรงตำแหน่งขุนนางชั้น 2 หรือเทียบเท่าชั้น 1

*** ขุนพลเซอฉี ผู้ควบคุมรถศึกในกองทัพ ยามศึกสงครามรับหน้าที่นำทัพปราบกบฏ ยามสงบดำรงตำแหน่ง
ขุนนางนอกราชการ ดำรงตำแหน่งขุนนางชั้น 2

มาโดยตลอด เกาเอวินมีตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ ตำแหน่งเซอจี เพียวฉี หลายตำแหน่งที่เหลือล้วนเป็นของคนในตระกูลสูงศักดิ์

ส่วนหลี่มู่ก่อนหน้านี้เป็นเพียงขุนพลจางหลางหมู่เป็น หนึ่งในบรรดา ตำแหน่งขุนพลทั่วไปที่มีอยู่มากมาย ไม่มีความโดดเด่นสะดุดตาแม้แต่น้อย

การศึกษาในครั้งนี้ของเขาสามารถต่อสู้ได้อย่างชนิดที่คนทั้ง ราชสำนักต่างตื่นตะลึง แต่ละคนถูกตาแทบหลุดร่วงลงพื้นเกือบคืนกลับมา ไม่ได้

ถ้าไม่ใช่มีรายงานการศึกษาเป็นลายลักษณ์อักษรก็ยากจะเชื่อได้ ด้วยกำลังพลเพียงหกพันนายถึงกับทำให้เขาสร้างผลการรบเช่นนี้ออกมาได้ บอกว่าเป็นคนแรกในรอบร้อยปีของราชวงศ์นี้ก็ไม่เกินไปแม้แต่น้อยเวลานี้กลับมาแล้วได้รับการปูนบำเหน็จจากความดีความชอบด้านการทหาร ย่อมเป็นเหตุผลอันสมควร

เพียงคิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้จะถึงกับกระโดดข้ามตำแหน่งขุนพลชื่อเจิง ขุนพลชื่อเจิน ขุนพลหน้า หลัง ซ้าย ขวาไป แล้วเลื่อนตำแหน่งเขาขึ้นเป็น ขุนพลเว่ยเลย ทั้งตั้งหน่วยงานเป็นเอกเทศในคราเดียว

ที่เรียกว่าตั้งหน่วยงานเป็นเอกเทศก็คือนับแต่นี้ไปเขาสามารถ ก่อตั้งสถานที่ทำการของตน ทั้งเลือกผู้ใต้บังคับบัญชาเอง และเข้าร่วมงานของราชสำนัก

นายทหารที่มีชาติกำเนิดจากครอบครัวต่ำต้อยผู้หนึ่ง เพิ่งอายุแค่ ยี่สิบกว่าถึงกับได้รับโอกาสเช่นนี้ นี่ไม่ใช่เป็นเพียงแค่เกียรติยศ แต่แฝง ความหมายว่าอย่างไร ทุกคนที่ยืนอยู่ในที่นั่งต่างรู้ดีอยู่แก่ใจ

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังอึงออลไม่หยุด สีหน้าของลี้มู่กับลู่อวงไม่ชวนมอง อย่างที่พูด

เกาเดียมมองหลี่มู่ที่ยืนอยู่ด้านหน้าตันท่างไปเพียงไม่กี่ก้าวด้วย
สีหน้าซีบซีจน

หลี่มู่กลับคล้ายปลีกตัวอยู่นอกเหตุการณ์ ไม่ได้ใส่ใจสายตาและ
ท่าทีต่างๆ ของผู้คนรอบด้าน รวมทั้งที่อยู่ด้านหลังแม้แต่บ่อย เพียงคุกเข่า
ให้ฮ่องเต้ชิงผิง กล่าวเสียงนอบน้อม "ขอบพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาท"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/35hfQC1>